Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125

УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 59. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 15-го БЕРЕЗНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. TUESDAY, MARCH 15, 1977 NO. 59. VOL. LXXXIV.

Українська молодь Ню Йорку вшанувала Т. Шевченка

Ню Йорк, Н. Й. (В. Л-ць). — Понад тисячу осіб, які зібралися в неділю, 13-го березня ц. р. у просторій залі Фешен Інституту, щоб разом з українською молоддю гідно відзначити роковини Тараса Шевченка, бурхливими оплесками вітали молодечі мистецькі одиниці і солістів та їхніх керівників, які цього року особливим способом вшанували Пророка України спільно, об'єднано, піднесено і щиро під проводом Комітету Об'єднаних Українсько - Американських організацій — метрополітального Відділу УККА, головою якого є тепер інж. Євген Івашків.

Свято розпочалося „Заповітом", що його відспівали об'єднано хор Осередку СУМА ім. ген. хор. Тараса Чупринки, „Жайворонки" і Школа Кобзарського Мистецтва під керівництвом о. митр. С. Кіндзерявого - Пастухова. Виступом керував диригент хору „Жайворонки" проф. Л. Стругацький. Уже сама поява понад 80-ти хористів і танцюристів, які виконали ще разом пісню „Реве та стогне" викликала ентузіязм публіки. Також велике враження викликали дві короткі інсценізації „Три душі" з „Великого льоху" і „Лебедин" з „Гайдамаків", що їх виконали учениці Студії Мистецького Слова пані Лідії Крушельницької — Уля Леськів, Віра Чума, М. Лопатинська і Оксана Ярема. Невгаваючими оплесками приявні вітали появу на сцені дитячого хору „Молода Думка", біля 90-ти осіб, під керівництвом диригента Семена Комірного. Хор відспівав три пісні, викликаючи бурю оплесків.

Добре опрацьовану і свіжу змістом доповідь виголосив у другій частині концерту о. Роман Мірчук з Філядельфії, закликаючи духа Тараса Шевченка зійти на нас, збудити дещо оспалі українські громади на поселеннях, які вирікаються ідеалістичного світогляду, забувають „Матір Україну", не здійснюють заповіту Пророка, надіються на чужу допомогу, замість самим боротися за волю, захоплюються матеріяльними добрами тоді, коли Україна спливає кров'ю.

Після доповіді виступила знову Школа Кобзарського Мистецтва (тим разом сама) під дириґентурою о. митр. С. Кіндзерявого - Пастухова з трьома точками.

Надзвичайно ефектовно, репрезентуючи Пластову Станицю в Ню Йорку, виступила молода солістка сопрано Лариса Магун - Гурин, виконуючи під акомпаньямент ст. пл. Марти Мачай чотири пісні.

На закінчення концерту виступив знову хор СУМА „Жайворонки" під дириґентурою проф. Л. Стругацького і при акомпаньяменті Хризанти Зубрицької-Янг з трьома піснями, між ними „Вечірньою піснею" в дуже оригінальній музичній обробці Романа Степаняка. Програмою концерту займався імпрезовий референт КОУАО Степан Чума, а оформленням сцени інж. Т. Гірняк і Т. Шевчук.

Програма концерту „Українська молодь Ню Йорку в поклоні Шевченкові" закінчилась відспіванням українського національного гимну, що його заінтонував хор „Жайворонки" і підхопила ціла заля.

ТАРАСА ШЕВЧЕНКА „НЕ ЗАБУЛИ СПОМ'ЯНУТИ" ТАКОЖ У КОНҐРЕСІ ЗСА

Вашінґтон. — В тому самому часі, як українці в цілому світі вшановували Тараса Шевченка, цього генія українського народу „не забули спом'янути" також і в Конґресі ЗСА. Вчинив це в четвер, 10-го березня, під час сесії Палати Репрезентантів конгресмен Джеймс Делені, демократ з Квінсу, Н.Й. Попрохавши слова, він говорив:

Конґресмен Джеймс Делені

„Пане Спікере, сьогодні сповняється 115-та річниця смерти Тараса Шевченка, найбільшого українського національного героя, поета і символа волі. Протягом свого відносно короткого життя, Шевченко був вільною людиною заледве дев'ять років. Але його пристрасть і любов волі була більша і сильніша від самого життя. Він став поетом-лавреатом України за такі його праці, як „Кобзар", що започаткувала добу в новітній українській літературі, а Шевченкові „Гайдамаки" є шедевром української епічної поезії.

„Шевченкова глибоко закорінена любов до його Батьківщини та його болюча туга за її волею віддзеркалені в таких його творах, як „Великий Льох", „Кавказ", „Катерина", „Наймичка". В тих поемах він видвигає безліч соціяльних лих, що їх зазнавав його нарід. „Великий Льох" зокрема промовистий для українців сьогодні: ніде Шевченко так могутньо і так гірко не виявляє свого засуду поневолення України Москвою і росіянами.

„Важливости Шевченка як поета та його значення як національного символа України не можна б перебільшити. Він був не тільки найбільшим поетом України. Шевченко був першим великим письменником, що був чисто і всеціло українським та першим, який мріяв про незалежне місце в світі для української мови й літератури.

„Як символ волі, дух Шевченка ніколи не вмре. В 1964-му році, понад сто років після його смерти, більше як 100,000 американських і канадських українців з усіх усюдів прибули до столиці нашої країни, щоб привітати відкриття пам'ятника Шевченка, який був здвигнений згідно з ухвалою Конґресу ЗСА, відомою як Публічний Закон — 86-749.

„Пане Спікер, я бажав би закінчити цитатою кількох рядків, що їх написав Шевченко, в яких він висловлює свій подив для духа, що був ідеалом для Поета:

...Коли ми діждемося
Вашінґтона
З новим і праведним
законом?
А діждемось таки
колись!

„Для всіх українців, та для всіх тих українського роду в моєму районі та по всіх усюдах, я щиро сподіюся, що цей день настане дуже, дуже скоро".

АМЕРИКАНСЬКИЙ ГЕНЕРАЛ ВІЗЬМЕ УЧАСТЬ В ПЕРЕГОВОРАХ З МОСКВОЮ

Вашінґтон. — Президент Джіммі Картер зробив жест в сторону військовиків і правдоподібно тих сенаторів, які критикували Пола Варнкі, який був затверджений 9-го березня ц.р. на пост головного представника ЗСА в переговорах із Совєтським Союзом в справі скорочення стратегічної зброї, найменувавши репрезентанта Об'єднаних Шефів Штабу, ген. Едварда Л. Ровні на одного з делегатів у переговорах з Москвою. Це дасть американським військовикам можливість бути перший раз репрезентованими у переговорах з Кремлем, дискутувати з Леонідом Брежнєвим, генеральним секретарем ЦК КПСС. Колишній державний секретар Генрі Кіссінджер, який очолював подібні конференції на найвищому рівні від імені президентів Ніксона і Форда, ніколи не позволяв на участь представника військових уніформованих формацій, хоч дуже часто запрошував до консультації цивільних службовців Пентагону. Адміністрація президента Картера, взявши під увагу критичні голоси військовиків і багатьох членів Конгресу, вирішила, що краще буде, коли в делегації будуть заступлені усі сторони — цивільні політики і військовики. Делеґацію очолюватиме на перших вступних розмовах державний секретар Сайрус Венс. Генерала Е. Ровні вважають за близького приятеля сенатора Генрі Джексона, демократа із стейту Вашінґтон, який ввесь час противлявся номінації Пола Варнкі. Сен. Джексон є головою Сенатської підкомісії для збройних сил, яка займається справою переговорів про скорочення стратегічної зброї і до його голосу прислуховуються не тільки в Сенаті, але також в Білому Домі. Речники Адміністрації заявляють, що перші переговори, які розпічнуться вже 28-го березня ц.р., треба вважати за дуже важливі з огляду на деякі непорозуміння і невдоволення Москви останніми заявами Державного департаменту ЗСА і становище президента Картера до справи людських прав в Совєтському Союзі та інших комуністичних держав. До делегації, крім Венса, Варнкі і ген. Ровні, входять ще: Маршалл Д. Шулманн, дорадник державного секретаря для совєтських справ, Артур А. Гартман, заступник секретаря для европейських справ, Леслі Н. Ґелб, директор бюра політично - військових справ, Вілліям Ґ. Гайленд, речник Крайової Ради Оборони і Волтер Слокум, репрезентант секретаря оборони.

„ПРАВДА" ЗНОВУ ПІДНОСИТЬ СПРАВУ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ, ПЕРЕСТЕРІГАЄ КАРТЕРА

Москва. — Газета „Правда", орган ЦК КПСС, знову висловила перестогу президентові ЗСА Джіммі Картерові за його оборону людських прав в Совєтському Союзі та інших східньоевропейських державах, пишучи, що дальше наголошування тієї справи може „затруїти атмосферу, в якій відбуватимуться переговори про скорочення стратегічної зброї". У своєму тижневому оглядові світових подій „Правда" заговорила про „нелогічність аргументів Вашінґтону", бо політика детанту побудована, мовляв, на витворенні атмосфери довір'я і пошануванні прав та традицій однієї країни другою.

„Застосування тиску проти нас, щоб добитися зміни принципів, витворює атмосферу недовір'я", — каже „Правда". Кореспондент „Ню Йорк Таймсу" Дейвід Шіплер, інформуючи про новий виступ „Правди" проти президента Картера, каже, що невідомо ще, чи та стаття в партійному органі означає становище Політбюра і уряду, чи це є тільки справою дискусії кремлівських лідерів у зв'язку із західньоевропейською критикою становища Картера. Приватно деякі совєтські речники висловили вдоволення, що Адміністрація президента Картера знайшла відносно мале попертя з боку західньоевропейських аліянтів, які мають інший від американського підхід до справи людських прав. Совєти чимраз частіше підчеркують тепер у своїй пресі, що дальше продовження кампанії в обороні дисидентів і наголошування людських прав в Совєтському Союзі пошкодить політиці детанту і переговорам про частинне скорочення стратегічної зброї. Вони також продовжують арешти і переслідування оборонців людських прав в СССР, щоб показати, що вони діятимуть під зовнішнім тиском. Коментатор в „Правді" Владімір Большаков заговорив дещо гострішим тоном, як інші газети чи приватні висловлювання совєтських речників. Не виключено, що все це пов'язане з приїздом до Совєтського Союзу 28-го березня ц. р. державного секретаря ЗСА Сайруса Венса. Тиждень тому, коли американський амбасадор до СССР Малколм Тун зустрічався з міністром закордонних справ Андреєм Громиком, останній взагалі не підносив справи людських прав в розмові. В тому самому часі совєтська преса здержалась була від гострих коментарів на адресу президента Джіммі Картера і американської закордонної політики. Правда, совєтські газети і пресова агенція ТАСС негативно висловились про останню пресову конференцію президента Картера. Також заяви Картера про „оборонні кордони" Ізраїля сильно критикувала совєтська преса. „Ні один відповідальний політик, — заявляє коментатор в „Правді", — не дозволив би собі після наладнання політики детанту, яка була досягнена великими зусиллями, нищити її, тим більше, що існує тепер нагода для кращої співпраці між ЗСА і СССР". Газета не згадує, де вона бачить розвиток недовір'я до політики детанту, у Вашінґтоні чи в Москві. Деякі політичні спостерігачі в Москві переконані, що совєтська кампанія проти дисидентів і Адміністрації Картера пов'язана з поставою деяких американських консервативних політиків, які домагаються твердішої постанови у переговорах з Москвою.

Багато членів уряду Картера ще не заприсяжені

Вашінґтон. — Не зважаючи на те, що президент Джіммі Картер перейняв владу більше ніж шість тижнів тому, багато урядовців, яких він призначив на різні пости, ще досі не були заприсяжені і тому не можуть виконувати своїх обов'язків. Хоча всі члени кабінету вже давно заприсяжені, то тільки половина із їхніх заступників і голів федеральних агенцій здобули затвердження Сенату. Це спричинюється до неефективної діяльности багатьох департаментів і агенцій. Наприклад, Джозеф Каліфано, секретар здоров'я, освіти і суспільної опіки, мусів недавно особисто свідчити в справі конечних реформ в програмі „Медикейд", бо Гейл Чемпіон, призначений на його заступника, який мав би відповідати за цю ділянку, ще не затверджений Сенатом. Подібна ситуація існує в Департаменті сільського господарства та в Департаменті мешканевих справ і міського розвитку.

Затримка спричинена тим, що президент Джіммі Картер встановив дуже складну процедуру перевірки номінатів, бо спершу переглядають їхні кваліфікації правні дорадники Білого Дому, опісля Федеральне Бюро Інвестиґації (Еф-Бі-Ай), Федеральна Податкова Служба та інші агенції. На запит кореспондента „Ню Йорк Таймсу" речник Білого Дому сказав, що президент Картер здає собі справу з того, що довга процедура перевірки спричинює неефективне функціювання урядових установ і хотів би, щоб цю процедуру можна було приспішити, але в той самий час не хоче, щоб поспіх довів до того, що на важливих постах опиняться невідповідні особи.

Під знаком молоді відбулося Шевченківське Свято в Джерзі Сиoті

Джерзі Сиоті. — Подібно, як в Ню Йорку, в Пассейку та ряді інших місцевостей, також в нашій громаді Шевченківське Свято відбулося у великій мірі під знаком молоді з місцевої Школи Українознавства. Свято влаштував місцевий Відділ УККА минулої неділі, 13-го березня, у великій залі УНДому в пополудневих годинах. Програму започатковано співом американського гимну у виконанні пань (Галина Білик, Ніна Ковбаснюк, Ірина Матейко та Єлисавета Хомяк) з хору 71-го Відділу СУА, який під диригентурою інж. Д. Олійника та при фортепіяновому акомпаньяменті Володимира Шевчука відспівав опісля Шевченків „Заповіт" та виступив у першій і другій частині програми з піснями до слів Шевченка. Відкрив Свято коротким словом про Шевченка з нав'язанням до сьогоднішніх змагань України голова Відділу УККА д-р Євген Котик, а святочну промову виголосив ред. Іван Кедрин-Рудницький. Пані Євгенія Рубчак прорецитувала вірш О. Тарнавського „Оксана", а середньошкільник Тарас Сохан прорецитував Шевченкові „Неофіти". Всі інші точки програми, оригінальні на пошану Кобзаря та деклямації поезій Шевченка, виконали малі і найменші учні місцевої Школи Українознавства під проводом пані Неонілі Сохан. З рецитаціями і деклямаціями виступали, групами і поодинчо, учні: Петро і Ганя Починки, Ю. Александрович, Марко Пойзлер, Христя і Дана Колодій, Ірка Андрейчак, Орест Сірий, Віра Александрович, Томко Костів, Марта Бачинська, Іван Боднар, Єлисавета Ґлечко та Іван Бойко. Свято закінчено співом українського національного гимну, що його заінтонував хор СУА і співали всі приявні.

Конґресмени Кач і Фенвік відновляють заходи для звільнення Мороза

Вашінґтон. — Конгресмени Едвард Кач з Ню Йорку, Крістофер Дадд з Коннектікат і Міллісент Фенвік з Ню Джерзі, які належать до найбільш активних американських законодавців в ділянці людських прав поновно зголосили резолюцію в Конгресі ЗСА в обороні Валентина Мороза. В минулих трьох роках такі резолюції були зголошені в обидвох Палатах Конґресу і під ними підписалися понад 60 законодавців, одначе Комісія міжнародних відносин не піддала їх під голосування цілого Конгресу аж до минулої осені. Тоді Конгрес апробував цю резолюцію і переслав її до президента Джералда Форда, який одначе відмовився перевести її в життя, тобто звернутись до уряду СССР і прийняти запрошення Гарвардського університету на становище викладача історії.

Текст відновленої резолюції, копію якої конгресмен Кач вислав до Уліти Ольшанівської, члена Комітету Оборони Валентина Мороза в Ню Джерзі, включає цим разом відклик на Гельсінкські Угоди, відмічуючи, що їх підписали голови 35-ох держав включно з СССР і ЗСА. Резолюцію, яка має порядкове число 22, звертається з вимогою до Президента ЗСА, щоб уряд СССР дав можливість Валентинові Морозові прийняття запрошення Гарвардського університету" стати викладачем історії в біжучому академічному році.

Комітет Оборони В. Мороза в Ню Джерзі пригадує українським громадянам, що переведення в життя цієї резолюції в обох Палатах Конгресу ЗСА залежить від пітримки інших законодавців, яких слід поінформувати про цю поновно зголошену резолюцію.

На продаж: два американські острови

(ст.) — На продаж за 50 мільйонів долярів є два острови на ріці Міссісіпі, між Міссурі й Іллиной, недалеко Сейнт Люїс. Оба острови займають 3.000 акрів землі, майже зовсім незамешкані, з тяжким доступом. Деякі цікаві люди вже приїздили розглядати ті острови, але до купна покищо не дійшло, як це стверджує З'єднана Фармерська Агенція в Кензас Ситі. Ця земельна посілість була широко розреклямована в оголошенні „Вол Стріт Джорнел", в якому м. і. було сказано, що ті острови „мають знамениті дані для заснування Міжнародного Виставового Міста, для влаштування розваг або для мешканевого чи промислового розвитку". Острови належать до юрисдикції стейту Іллиной, як необмежена область повіту Медісон. Іллиной має льотерію на весь стейт і леґалізовану гру на кінські перегони. Можна там влаштувати касино — сказано далі в оголошенні. Та питання, чи таке касино затьмарило б славу Ляс Веґас або Монте Карльо, бо доступ до островів дуже затруднений. До Кабарет Айленд є тільки гравієва дорога від місця недалеко каналу Чейн Рак на Міссісіпі. Другий острів Мосентім Айленд, зарослий густими лісами, не має зовсім доступу, хіба тоді, як ріка виступає з берегів, але тоді води покривають цей острів майже щовесни. Мосентсім незамешканий, а на Кабарет Айленд живе всього один фармер, який обробляє коло 1.000 акрів землі. Вже й давніше придумали різні пляни для цих островів, м. і., що на Мосенсім можна б уладити летовище, але з того нічого не вийшло.

Чеський оборонець людських прав помер з виснаження після допитів

Відень. — Д-р Ян Паточка, один з трьох чехословацьких речників групи, яка виступила в обороні людських і громадянських прав в т. зв. „Хартії 77", помер в одному із шпиталів Праги минулої неділі, 13-го березня, в наслідок виливу крови в мозку. Д-ра Паточку, якому було 69 років, привезли до шпиталю в п'ятницю 4-го березня, у виснаженому стані після 11-годинного допиту чехо-словацькою поліцією. Його викликали туди після його зустрічі з голляндським міністром закордонних справ, Максом ван дер Штельом, який був приїхав до Чехо-Словаччини на офіційну візиту в президента Густава Гусака. Після зустрічі з д-ром Паточкою президент Гусак відмовив зустріч з ван дер Штельом. Негайно після виїзду голляндського міністра д-ра Паточку викликали до Міністерства внутрішніх справ та переслухували впродовж двох днів, а опісля цілком знесиленого привезли до шпиталю, де він і помер.

Д-р Паточка, колишній професор філософії, Вацлав Гавель, драматург, і Їрі Гаєк, колишній міністер закордонних справ в уряді Дубчека, були речниками групи понад 500 чехо-словацьких інтелектуалістів, які підписали „Хартію 77". В. Гавеля, якому 40 років, власті заарештували ще минулого січня, а прохання його дружини на „умовне звільнення".

Теодор Хай переобраний на голову Балтиморської Округи УНСоюзу

Балтимор, Мд. (с.г.). — В неділю, 6 березня, тут в залі „Самопомочі" відбулися Річні Загальні Збори Відділів УНСоюзу Округи Балтимор — Вашінґтон — Річмонд, у висліді яких Теодор Хай був одноголосно переобраний на голову Округи. Крім вибору нової Управи на 1977 рік, зібрані вислухали звітів з цілорічної діяльности Округи та намітили плян праці на біжучий рік. Головними промовцями на зборах були головний організатор УНС Степан Гавриш, головний радний і бувший спеціяльний асистент президента Форда д-р Мирон Куропась, який прибув на збори з Вашінґтону з дружиною пані Олександрою та синами Степаном і Михасем, а також прибув з Вашінґтону

Теодор Хай

(Закінчення на ст. 7-ій)

З Польщі одержано невідомий портрет Митрополита Кир Андрея Шептицького

Ню Йорк. — З Головної Управи АДУК інформують, що з Польщі одержано невідомий і здогадно не публікований дотепер, чудово виконаний, портрет бл.п. Митрополита Української Греко-Католицької Церкви Кир Андрея Шептицького. Портрет був нарисований під час зустрічі мистця з Митрополитом у 1934 р. на відпочинковій оселі в горах у Західній Україні.

Одержано також нотатки-спогади з проповіді, що її виголосив тоді Владика-Мученик на тему „Повнота християнських засад". У цій проповіді Митрополит Кир Андрей особливий наголос клав на відповідне виховання українського доросту: „Прошу пам'ятати, що ви перед Богом і народом є строго обов'язані дбати та працювати над вихованням своїх дітей. Пам'ятайте, що ваша хата є першою і найважнішою школою", — сказано у тій проповіді.

ДОЛОВІДЬ Д-РА А. СЛИВОЦЬКОГО

Ню Йорк. — Заходами 72-го Відділу Союзу Українок Америки тут в середу, 16-го березня ц. р., о год. 8-ій вечором в приміщенні Українського Інституту Америки — 2 Схід 79-та вулиця, відбудеться доповідь д-ра Адріяна Сливоцького на тему: „Студії українознавства на Гарвардському університеті".

ЛЬВОВ'ЯНИН ЗДОБУВ ЗОЛОТУ МЕДАЛЮ У ШАХОВОМУ ЧЕМПІОНАТІ

Київська „Молодь України" інформує, що чемпіон зі Львова 22-річний Адріян Михальчишин здобув перше місце серед молодих майстрів шахів у шаховому чемпіонаті, який проходив у Альма-Аті. Новий чемпіон набрав 9.5 очка з 15 можливих. Позаторік на першості серед молодих шахістів А. Михальчишин отримав бронзову, а тепер золоту медалю. Переможець А. Михальчишин переміг в турнірі з екс-чемпіоном світу серед юнаків Валерієм Чеховим.

Музей „великим синам великого російського народу" в Україні

Київська „Літературна Україна" інформує, що в місті Кам'янці тому сорок років засновано літературно-меморіяльний музей О.С.Пушкіна та П.І Чайковського, які колись там перебували і творили. Експозиція музею розміщена в семи кімнатах, в яких знаходяться різні пам'ятки і матеріяли, що стосуються життя і творчости Пушкіна і Чайковського. „Це ще одна яскрава сторінка братньої дружби українського і російського народів", — пише „Літературна Україна". У книзі відгуків є слова письменника Олеся Гончара: „Ніколи не заростуть стежки до цього будинку, до цих місць, назавжди освячених перебуванням великих синів великого російського народу — декабристів Пушкіна, Чайковського. Пам'ять про них український народ вічно зберігатиме у своєму серці".

ДОПОВІДЬ АНДРІЯ ГРИГОРЕНКА

Чікаго, Ілл. — В неділю, 27-го березня 1977 року, в Чікаго виступить з доповіддю найновіший еміґрант з Совєтського Союзу, дисидент Андрій Григоренко — син генерала Петра Григоренка, відомого зі своїх протестів та голодівок в обороні людських прав в Совєтському Союзі.

Доповідь А. Григоренка, яку влаштовує Об'єднання Демократичної Української Молоді (ОДУМ), відбудеться о 1-ій годині в залі катедри української православної церкви святого Володимира при Кортез і Оклей.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

І один в полі вояк

Лист президента Джіммі Картера до академіка і нобелівського лавреата Андрея Сахарова, заяви Державного департаменту ЗСА в справі оборони людських прав в Совєтському Союзі та інших комуністичних країнах, зокрема в Чехо-Словаччині і Польщі, введення в американську закордонну політику моральних засад Президентом Картером та мабуть ще інші чинники були заохотою для колишнього політв'язня совєтських в'язниць і концтаборів та автора книжки ,,Чи проіснує Совєтський Союз до 1984 року?'', Андрея Амальрика, розпочати оборонну акцію ув'язнених в СССР дисидентів одинцем, і то перед головами держав, з якими він намагався нав'язати безпосередній контакт. Правда, дуже часто з опортуністичних чи інших мотивів вони не бажали говорити з Амальриком, як у випадку президента Франції Валери Жіскара д'Естена, з приводу чого дійшло було до неприємного випадку письменника з поліцією, чи канцлера Західньої Німеччини Гельмута Шмідта, який на розмову з Амальриком післав дорадника в закордонній політиці Ганса-Їргена Вішневского і видатного політичного діяча Соціял-Демократичної партії Егона Бара.

Однак, помимо згаданих і невідомих перешкод, які зустрінули Амальрика у його оборонній акції, він своєю ініціятивою і, якщо так можна висловитися, своєю впертістю багато спричинився до розголосу на сторінках західньої преси справи дисидентів в Совєтському Союзі і оборонців людських прав. Після відмови Жіскара газета ,,Лє Квотідієн де Парі'' писала, що ,,показати двері одному з найвизначніших дисидентів, які ведуть на Заході боротьбу за людські права в Совєтському Союзі, оцінюється розсудливими людьми, як прикрий удар. І це сталося якраз з боку президента республіки, яка стояла в авангарді боротьби за людські права. Правда, — писала згадана газета, — це був свого роду вибір між політикою і засадами, але американський Президент, який був поставлений перед такою ж самою альтернативою, не завагався і вибрав засади. Жіскар, враховуючи совєтську реакцію, вибрав змисл реальности''. Також німецька газета ,,Франкфуртер Альгемайне Цайтунг'' зайняла становище до відмови Шмідта говорити з Амальриком, що його приїзд до Бонну викликав був майже збентеження серед урядових кругів. Натомість керівники східнього бльоку,—каже газета,— ні на хвилину не завагались у випадку Анджелі Дейвіс, яку вони у 1972 році трюмфально вітали.

Оцінюючи акцію Амальрика, все таки треба сказати, чи зглядно повторити відому фразу, що й один може бути в полі вояком. Бо хоч згадані голови урядів і відмовилися говорити з ним, він все ж таки зустрінувся з впливовими особами Франції і Німеччини, переговорив з ними актуальні сьогодні справи людських прав, навіть домігся від них запевнення піддержки позиції президента Картера в ділянці оборони прав людини. Амальрик не побоявся навіть свого роду приниження, бо усвідомляв собі, що йдеться про допомогу страдникам у численних совєтських в'язницях, концтаборах і психіятричних закладах. В кожному разі приклад Амальрика вартий уваги і похвали.

В Компартії Білорусії проводять чистку

Москва. — Ройтер інформує, що понад 60 партійних функціонарів і сільськогосподарських керівників викинено з партії і позбавлено праці в наслідок антикорупційної чистки, яка проходить в Білоруській ССР. Газета ,,Совєтская Бєлорусія'' надрукувала на своїх шістьох сторінках п'ятисторінкову доповідь першого секретаря Компартії Пйотра М. Машерова, в якій він сильно критикує керівників великих колгоспів та інших сільськогосподарських підприємств за надужиття, фальшування статистичних даних, приховування перед державою кількости продукції, використовування державних фондів для власних потреб тощо. Під чистку попали також 56 голів колгоспів і багато керівників областей та керівників міськомів за порушення партійної дисципліни.

В. Ґут Кульчицький

ПРО СТАРИЙ І НОВИЙ ДЕТАНТ, АВТОРИТАРНІ РЕЖИМИ І ПРОЯВИ РОЗГУБЛЕНОСТИ

,,Помимо критики, що Картер стріляє у забагато напрямах, — звітував ,,Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт'' з 27 лютого ц. р. — працівники Білого Дому запевняють, що не буде поменшення гарячкового темпа, в якому почала працювати адміністрація Картера. ,,Покищо оце ,,гарячкове темпо'' найбільше шуму витворило довкруги питання оборони людських прав, на що вже вказував ред. В. Левенець у статті ,,Голоси і ім'я справедливости'' (,,Свобода'', 26 лют.). Коли ж до цього шуму ближче приглянутися, то повстає враження, що як ЗСА, так і багато інших країн були заскочені поставою Картера. І спостерігається певна розгубленість; нема прямої критики, але ставиться багато питань.

Декілька прикладів: Перша частина редакційної щоденника ,,Ню Йорк Таймс'' з 30 січня, яка торкалася людських прав, своїм заголовком і підзаголовком повідомляла, що ,,Перших десять днів накреслюють Дон Кіхота...'', а кінчається вона такою медитацією: — ,,Він (президент Картер) мусить знати, що росіяни сильно обурюються таким ,,вмішуванням'' і все таки, як виглядає, він рішився обтяжити свою дипломатію ідеалами...Та після його незвичайного переходу з Плейнс до Білого Дому, хто сміє аргументувати,що він сягає за далеко?''

Знов же ж редакційна щоденника ,,Вашінгтон Повст'',ствердивши,що адміністрація Картера, щоб задовольнити передвиборчі обіцянки, почала дуже активізуватися в питанні оборони людських прав, бідкається; — ,,Але тут входить у гру не тільки задоволення американських моральних імпульсів. У контексті совєтського бльоку якість життя людей ставиться на карту.'' Та зараз же й питає: — ,,Чи висловлювання американської стурбованости штовхне чеські і совєтські режими до полегчення чи посилення затиску на дисидентів? Чи такі вислови зроблять, спеціяльно Москву, більш чи менш готовою переговорювати із ЗСА про, скажім, контролю зброєння?''

Далеко радикальніше зареагував спеціяліст від комуністичних режимів англійського щоденника ,,Ґардіян'', Віктор Зорза, висуваючи на перший плян можливості війни у Східній Европі. ,,Чи між перемогою Картера і всезростаючими доказами із Східньої Европи на те, що її громадяни стають все більше рішені домагатися їхніх прав згідно із Гельсінкською умовою, є відношення причини і наслідку?''—досить суґестивно запитував він. І хоч, відповідаючи, частинно виправдовував Президента,мовляв ,,було б помилково суґерувати, що це все робота Картера'' але відповідальности не знімає, пишучи: — ,,Джіммі Картер не створив проблеми, але він її підсилив і його адміністрація повинна добре нею оволодіти, заки трапиться якийсь непередбачений припадок''.

Із подібним побоюванням виступив і спеціяліст від зовнішніх справ щоденника ,,Ню Йорк Таймс'' С.Л. Салцберґер: ,,Вкінці, припустім, що полум'я свободи, яке ми тепер так гордо роздуваємо, спалахне у нову східньоевропейську кризу'' — журився він. ,,Чи ми думаємо, що така можливість виключена?... І чи ми тепер більше приготовані стати віч-на-віч такої можливости як тоді, коли НАТО і ЗСА мали колективну й індивідуальну перевагу?''

Та ,,Вашінгтон Повст'' потішає себе і своїх читачів, що ,,адміністрація є молода'' із часом її заяви перейдуть ,,ерозію''. Покладає він в тому великі надії на Маршала Д.Шулмана, дорадника державного секретаря Венса у совєтських справах, бо покликається на його статтю: ,,Про навчання, як жити з авторитарними режимами'', надруковану у квартальнику ,,Форейн Аферс'', де автор підходить ніби так же, само обережно до комплексу порушених питань.

Стаття, безперечно, дуже цікава, з неї пробивається глубокий інтелект і з багатьма думками треба погодитися. От, наприклад, твердження: — ,,Якщо безпека означає, що те, що ми стараємося оборонити, є не тільки територією але і системою вартостей, тоді ми потребуємо ширшого і більш просвіченого розуміння наших правдивих оборонних інтересів від того, яке тепер існує''. Не можна, однак, погодитися з його зсипуванням, так би мовити, до одного горшка всіх авторитарних режимів (,,Авторитарні режими — каже він — уживаються тут у найширшому сенсі, який включає тоталітарні держави, диктатури і режими з придушеною опозицією''). Це дуже прикра помилка, яку, на жаль, сьогодні занадто часто зустрічаємо. От хочби співробітник ніби консервативного щоденника ,,Ню Йорк Дейлі Нюз'', В.Дунлап. Не зачекавши на дальший розвиток подій, він апріорі вирішив, що президент Картер, сказавши: — ,,Мої зобов'язання супроти людських прав щирі'' — говорив про людські права тільки за ,,залізною заслоною'', і зараз на всі лади почав доказувати,

(Закінчення на ст. 7-ій)

Д-р Володимир Косик

ЧИ АНТАНТА ВИЗНАЛА УКРАЇНУ В 1918 РОКУ?

(1)

В українських наукових працях не було досі однозгідної відповіді на важливе питання: чи Антанта визнала Україну в 1918-му році?

Члени уряду УНР, зокрема голова уряду В.Винниченко і генеральний секретар міжнародних справ О.Шульгин, запевняли, що Антанта дійсно визнала Українську Народну Республіку в грудні 1917 — січні 1918р.

Під ,,Антанта'' розумілося її основоположників — Францію та Англію. В 1918р., в наслідок контроверсійних тверджень, які ширилися в той час, О. Шульгин опублікував у Швайцарії, в Берні, брошуру по-французьки п.з. ,,Україна, Росія і потуги Антанти'', в якій помістив офіційні документи, що доказували визнання.

Багато українських істориків і знавців міжнародних відносин України не прийняли запевнень українських офіційних чинників, прийняли їх з певними застереженнями, або з непевністю. Через це українські автори не дають однакової відповіді на це питання. Одні запевняють, що жадного визнання не було (Дж. Решетар), другі обмежуються до твердження, що Антанта лише прислала своїх представників до Києва(Р.Якемчук), інші уважають, що якесь визнання було, але воно не ясне між де юре і де факто (Б.Галайчук), ще інші думають, що було визнання українського уряду де факто без відношення до незалежности УНР (В. Маркусь).

Цю розбіжність думок можна оправдати лише тим, що авторам не були доступні усі документи, які підтверджували б визнання. Сьогодні, ми маємо можливість обгрунтовувати визнання також документами які знаходяться в дипломатичних архівах міністерства закордонних справ Франції,евентуально також Великої Британії.Якщо говорити про Францію,то ці документи остаточно виясняють справу. Автор цієї статті мав можливість протягом кількох років досліджувати ці архіви і його стаття базована переважно на знайдених там матеріялах і документах.

Заки прийдемо до самого питання, треба насамперед коротко накреслити загальне тло, на якому це питання виникло і подати, на підставі досліджених документів і матеріялів, як до нього поставився уряд Франції та частинно Великої Британії.

Не треба забувати, що в 1917 році Україна виходила на світову арену в надзвичайно тяжких обставинах, про які не будемо говорити. Французький уряд отримував багато інформацій про українське питання і про події в Україні, але вони походили переважно з російських і польських джерел і дуже часто собі суперечили, або були прямо неприхильні.

Крім цього, події в колишній царській імперії, зокрема в Україні, розвивалися так скоро, що в Парижі (і Лондоні) не мали часу схопити їх суть і не могли нічого передбачити. Єдиним скорим засобом комунікації між французьким урядом і його дипломатичними та військовими представниками на Сході Европи був телеграф. Але телеграми треба було шифрувати і розшифровувати, а це забирало звичайно один, або декілька днів. Звіти, вислані кур'єрами з Києва, Яс і Петрограду, приходили до Парижа декілька тижнів пізніше, коли в Україні ситуація вже була іншою. Наприклад, важливий звіт про ситуацію в Україні дипломатичного емісара Жана Пелісіє з 15 вересня 1917р. прийшов до Парижа щойно 19 листопада (а відповідальним урядовцям дали його прочитати щойно 5 грудня 1917р.)!

Нічого дивного, що французький уряд мало орієнтувався в існуючій ситуації й обставинах. Англійський уряд був в такому самому положенні. Тому він запропонував відбути конференцію Антанти в другій половині грудня 1917р., щоб вирішити, яку політику застосувати у відношенні до України. На цій конференції, яка відбулася в Парижі, Клемансо відкрито заявив, що тому, що ніхто не передбачив подій, які відбуваються ,,в Росії'', як теж тому, що не можна знати, що діється, французький уряд не може виразно ангажуватися. Але він уважає, що Україну треба підтримати, щоб протиставити її большевицькій анархії і втримати фронт на сході. А якщо при її допомозі буде трудно втримати фронт, то треба бодай втримати її в сфері впливів Антанти, щоб її багатства, зокрема збіжжя, не попали в руки німців. Англія, щоправда не без стриманости, прихилилася до цієї політичної лінії.

Але в цей час шеф французької військової місії в Румунії, ген. Бертельо, переконав французький уряд, що Україна потрібна Антанті тому, що вона являється запіллям румунського фронту. В разі наступу німців в Румунії, відступ буде можливий лише на Україну. Тому він радив визнати український уряд і пропонував призначити ген. Табуї, який тоді перебував в Києві, офіційним комісарем Французької Республіки в Україні. Про потребу визнання українського уряду телеграфували

(Продовження на стор.7-ій)

Роман С. Голіят

ПОЛЯКИ ПРО УВУ

У польській паризькій ,,Культурі'' за січень-лютий 1977р. у статті ,,Український Вільний Університет'' обширно інформується про працю цієї єдиної в своєму роді високої школи у вільному світі.

Там читаємо, що УВУ в Мюнхені існує безперервно понад 50-років (початково в Празі, а від 1946-го року в Баварії), розвиваючи живу наукову й педагогічну діяльність. Ця остання ділянка зосереджується на українознавчих студіях: мова, література, культура, історія і географія України, при чому не забувається про такі ділянки, як, соціологія, історія церкви, філософія, як також музика і народне мистецтво. На факультеті правничо-економічному відбуваються виклади, присвячені історії права в Україні, як рівнож сучасному економічному й правному положенні ,,республік'' СССР, державному апаратові Української СССР, її урбанізації і т.д.

В минулому році на Університет учащало 133 студенти, з того тільки 35 із Західньої Німеччини, аж 40 з Англії (де існує спеціяльний вищий підготовчий курс), 33 із ЗСА і Канади, 17 з Бельгії. Більшість студентів походить з української еміграції, є також 5 чехів (з чехами УВУ має добрі стосунки ще з передвоєнних часів), один серб, як також кілька американців не-українського походження. Виклади в минулому році викладало на УВУ 44 професорів, частина з них професори-гості з Канади і ЗСА.

Серед викладових тем знаходяться натурально речі, які відносяться до Польщі, ян наприклад, релігійна проблема в умовах польсько-козацьких, Україна між Польщею і Росією 1568-1775, і т.д. В минулому році відбувся семінар, присвячений відносинам польсько-українським від часу закінчення Другої світової війни. Викладачами були Б.Кораб-Осадчук, Б. Левицький, проф. Кордюк, М.Трухан. Серед обговорюваних тем були: політика Польської Республіки Людової у відношенні до України, положення українців в ПРЛ, Православна Церква в ПРЛ, як також ,,Як поляки розуміють свою свободу'' (проф. Кордюк). У семінарі брало участь понад 20 осіб, а на поодиноких викладах фреквенція виносила понад 40 осіб. В 1975-му році мали з черги місце гостинні виклади, присвячені польсько-українським відносинам в міжвоєнному періоді.

Так само важливою, якщо не важливішою справою як навчання є наукові публікації Університету. Від 1946-го року появилося 119 публікацій в загальній сумі 19,000 сторінок друку. Крім малих книжок чи брошур, є там поважні томи, як пр. ,,Історія України'' Б.Крупницького (446-сторінок), ,,Церква між Сходом і Заходом'' Я.Мадея (праця присвячена історії української і білоруської Церков), і т.д. Згадаймо також виданий в 1969-му році в німецькій мові том М.Демковича-Бобрянського з тематики польсько-українських відносин в XIX ст. Останньо почала виходити серія альбомів, присвячених малярам і скульпторам на еміграції. Перша монографія тієї серії, зі вступом Джіна Куссо, вміщує репродукції праць скульптора Григора Крука, абсольвента краківської школи мистецтва, а друга з черги — праці мистця Ст. Луцика.

Публікації друковані не тільки в українській, але також в німецькій, англійській і французькій мовах, і в той спосіб сповняють завдання інформування чужинців з існування України, та з поодинокими ділянками її культури.

Крім реєстру важливіших публікацій УВУ, в статті згадується про субсидії, які одержує УВУ від федерального німецького уряду, та від поодиноких меценатів.

УВУ нав'язав стосунки з багатьма університетами. В останніх чотирьох роках контакти зі Штутгартським університетом сталися інтенсивнішими, влаштовуються навіть спільні наукові виклади, а в 1974-му році започатковано видання спільного журналу, присвяченого біології. Як з того видно, співпраця з іншими університетами не обмежується до українознавства, хоча головною метою залишається ширення знання про Україну.

Одночасно, поза кордонами Німеччини відбуваються спільні імпрези, і так, в 1975-му році влаштовано в Ліллі, Монс і Намур — при підтримці тамошніх католицьких інститутів — симпозіюм для відзначення 50-річчя смерти Симона Петлюри, при участі 50-ти осіб. Спільно з Центральним Мічіґенським Університетом уряджується в Мюнхені 6-тижневий літній курс, який знайомить американських студентів з проблемами Східньої Европи та на якому викладають одночасно професори Мічіґенського університету й УВУ. Не треба хіба підчеркувати, яке значення мають інформації того роду для зацікавлення американських студентів українською тематикою — точкою бачення справ не лише України, але й сусідніх країн.

У кінцевому слові цієї розвідки сказано, що: ,,УВУ є приміром, як багато може зробити еміграція для поширення знання про свою культуру, а також своєї точки бачення у сусідів, як тільки не буде засклеплюватися у власних справах, але навпаки, постарається про живі контакти із зовнішнім світом''.

Любов Коленська

СУМУЮТЬ БІЛІ ГОЛУБИ ...

День-за-днем Господь пересуває коралини в намисті і обережно опускає їх на землю: оця перламутрова коралина — хай полине світанком, а ота ніжно-рожева з проблиском сонця — це вже хай буде ранкова пора, а тут ще така, що бринить розспіваною, розіскреною флейтою — це саме полудне, а там скотилась сизо-лілова зі залишками пурпурового квіття — оце сумерк, а ще треба темносиню, волошкову із роздзвоном зустрічі світел — це вечір, а в кінці чорняву з краплиною колискової сині — це вже хай прийде ніч. Тільки чорну коралину цупко Господь тримає у Своїй долоні, бо коли вона виковзнеться — тоді на землі...меркне чиєсь життя.

І хіба нікому з вас нечутно? Це десь, у самих заглибинах хат, сумують білі голуби і тужливо ледвешепітно воркують, та не в гурті, а одинцем...

xxx

Іван поволі сходить сходами вниз. Не така то вже в нього сила, як колись, але приспішити ходу ще годен. Ось він уже біля поштової скриньки. Підносить вічко, заглядає аж у сам спід та ніякого листа не видно. Це мусить бути якась помилка, стільки вже днів — нічого. Хвилинку він надумується, а потім стукає у двері власника дому. А там його перепрошує і запитує чи припадково в нього не заплутався для нього лист. Власник дому тільки здвигає раменами, і хоча день-у-день Іван до нього стукає з цим самим запитом, він навдивовижу спокійно відповідає: — На жаль нічого сьогодні для вас не приніс листоноша, може завтра...

— Це від сестер з України я чекаю листа. Давненько вже нічого не писали, та й журюся...—Брунатні його очі проймаються темінню і він ніяково справляє свого сивого чуба.

А потім ще раз перепросивши за щоденне турбування, відходить. Але вже поволі йде вгору, на шостий поверх далеко, та й руки ж порожні, чому тоді поспішати.

Відкриває двері і входить до кімнати. Там на столику біля дзеркала фотографії його рідних: покійних вже батька і матері та його двох сестер в Україні. Пристає біля них прикипає до них зором, наче хоче звідтіля, з їхніх облич, розгадати недосказану думку. А потім він усміхається і каже до себе: — Я знаю, що ви хочете мені сказати, щоб я не журився, що все гаразд, що лист прийде. — І велика ніжність кладеться на його обличчя...Котиться сльоза і Іван верхом руки поквапцем її витирає. ,,Казали ж не треба мені журитися''...І склавши руки навхрест ще довго він стоїть біля фотографій і в тиші, здається, чутно шелест його думок...

Хвилину, завагавшись, начебто прокинувся з глибокого сну, Іван відходить від столика і йде, немов він насилу відірвався від криниці всієї своєї радости. Підсуває собі крісло і стає різьбити дерев'яну коробку у такі взори, як його батько вчив, ще коли всі були разом...Іван любить різьбити, хоча б і годинами. Тоді він відчуває немов його руки торкаються чогось оксамитово-рідного, а ще й тому, що в нього тоді викльовується почування, що він на щось ще придатний і комусь потрібний...

Нараз його руки відриваються від праці, Іван відкладає рильце і дивиться у вікна. Поза ними доми, доми і безлисті дерева, що чекають на весну. Але він цього майже не бачить. Бо він вже не тут, а на гірських плаях, мандрує, співає — аж горами гомін йде. Може мати почує, як то її Іван, її ,,гуцулик'', мандрує радісний, розсміяний, тільки вітер торгає його чорнявим чубом, тільки іскряться очі, а думки ластівками летять, яку б то нову витівку придумати...

От, щоб це могло статися, так, як це в казках буває, щоб він вже ніколи не мусів повертатися до свого самотнього дому, лише мандрував би так довго—довго, аж зайшов би до батьківської хати, а там, він зовсім певен, чекала б, як завжди колись бувало, його мати на свого Іванка-гуцулика. Бо тут сьогодні вже на нього ніхто не чекає. Тому він за всяку ціну мусить невтомно, все далі і далі мандрувати, щоб зовсім забути, видерти зі свого серця самотність і сюди вже ніколи не повертатись...

xxx

А в другій хаті, серед безлічі домів і безлічі забутих людей — старенька жінка. Ходить по кімнаті чим раз повільнішим кроком, бо втомлена вже від того ходу, але й сидіти довго вже не може, бо спина її вже дуже болить. Ходила до лікарів, а вони, розвівши руками, їй сказали: — На це немає жадної ради — то старість. — Нічого їй іншого не залишилось, як примиритися зі своєю долею.

Сідає жінка, хоча б на часок. Біля неї дерев'яний варстат з тонюсінькими дротиками, на них вона нанизує пацьорки і робить ґердани. А вони такі незвичайні і барвисті, начебто у них всі її мислі сплелися, тому важко їй з ними розставатися. Але грошей їй потрібно і хоче, щоб ними й інші люди милувалися. А коли залишиться їй кілька ґерданів, то вона їх своїй невістці та внукам дарує.

У невістки багато зайняття, бо вона поза хатою працює і вдома все до ладу мусить привести, то й коли її сюди приходити. Вона...розуміє. Але невістка могла б колись привезти до неї внучата і на якийсь час залишити в неї. Вона так радо попестила б їхні голівки і крихітку з ними порозмовляла б, а то ще трохи і вона забуде, як вони виглядають. А так, насмажила б для них млинців з яблуками; ґерданів вже, мабуть, їм не треба більше дарувати, бо коли розмовляла телефоном зі старшою внучкою Ганусею, вона їй сказала: ,,Бабуню, мама вчора сказала, що з твоїми ґерданами тільки клопіт, така їх безліч, що хтоноситиме. Моя мама їх вчора зібрала і винесла в коробці на горище. Бабуню, а ти краще мені лялю купи. Я бачила її в одній крамниці''...

Жінка задумується і зітхає: ,,От, молоде, хіба вона знає, що немає в мене грошей на лялю, бо ледве вистачає на прожиток''.

На хвилину вона мусить підвестися, бо спина так заболіла, що годі їй всидіти. Знову вона ходить по кімнаті, бо як покладеться на ліжко, підвестися важко. Але незабаром її кроки вщухають, вона вже сидить біля варстату. Бо там можна казку-спогади снувати — і серце тоді вмовкає, і так болючо не щемить. І їй ввижається — вона ще молодою. Забуває, що навкруг її голови сивий сплет коси — перед нею русявий струмінь волосся, він мигтить у сонці, віється у вітрі, — і на неї дивляться її очі такі голубі, що хлопці жартома називали її ,,Незабудькою''. А вона тоді тільки сміялася і простувала плечі, начебто до лету...

Але й пізніше горнулася до неї добра воля. Це було тоді, коли ще жив її чоловік Степан. Бувало, вона приходила з праці, а він вже ніс її виступці і садовив у фотелі, приговорюючи: — Забудь про працю, про всілякі турботи, Надійко. Примостися отут і нікуди вже не квапся, повечеряти ще вспіємо. Подумай тільки, я вже дещо приготовив до вечері, тільки ти вже всі кінці мусиш звести разом, бо знаєш, який з мене добрий ґазда. — І майже щоднини, коли вона поверталася з праці, її погляд зустрічав китичку квітів на столі. Іноді Надія відмовлялася, що не треба їх так часто купляти, а Степан, всміхнувшись, жартував: ,,А певно, вони тобі вже не подобаються, бо їх тільки я тобі приношу. Ти напевно їх вітала б, якби якийсь твій звеличник їх тобі дарував''...Вона ще й сьогодні виразно чує його слова і в її вухах дзвенить Степанів м'який, баритоновий голос. А тепер і Степана немає і китиці квітів немає на столі...

Похилила голову Надія, задумалась, і пасминка сивого волосся, схитнувшись, впала на її чоло. І знову її думки поблукались в минуле й вона розповідала собі казку за казкою. І хоча це все був тільки міраж, він їй був конечним, бо давав їй силу життя так, як інші люди, які не відчувають голоду за приязнею, недостачі товариства, бо коло них завжди гурт приятелів.

xxx

Не тільки в цих двох, але й в інших домах, оподаль усіх, живуть самотні люди. Вони щоденно відгортають картинку за картинкою із свого життя, зустрічаючись там із своїми рідними — з тими, що їх вже немає на землі і з тими, що про них призабули. Живуть — задивлені в свої спогади, бо теперішнє — це тільки смуток і вічний

(Закінчення на ст. 7-ій)

ПРОТОКОЛ

НАРАД РІЧНОГО ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

яке відбулося в днях 24-го до 28-го травня 1976 р. на Союзівці в Кергонксон, Н. Й.

(19)

ЧЕТВЕР,27-ГО ТРАВНЯ 1976 Р.

СЬОМА[РАННЯ] СЕСІЯ

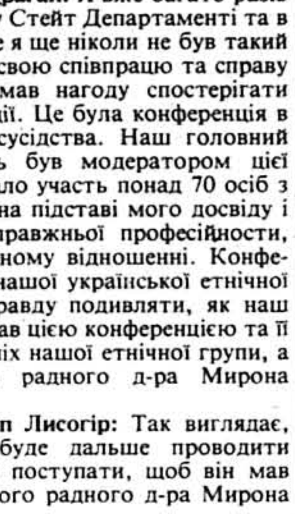
Цю ранню сесію відкрив о годині 9.30 головний предсідник Йосип Лисогір.

Головний предсідник Йосип Лисогір: Маємо велику приємність привітати нашого ,,блудного сина'', який спізнився, але тільки через те, що він визначна особа. Він має дуже поважну позицію і ми вже на початку нарад признали те і склали йому гратуляції. Хочу тут тільки пригадати це і включити до протоколу, що ми склали гратуляції нашому радному пану докторові Миронові Куропасеві від Головного Уряду, від всіх членів УНСоюзу та від всіх українців в цілому світі. Наш головний радний д-р Мирон Куропась займає високий пост асистента президента Америки. Цей пост є дуже важний, бо він є біля найсильнішої і найважнішої особи в цілому світі. Бути асистентом президента Америки, першої країни у світі, має велике значення і вагу для наших земляків. Ми чекаємо на ще одного ,,блудного сина'', цього другого з Канади. Ми сподіваємося, що сенатор Юзик, який так само був перешкоджений, бо мав різні важливі справи з канадським сенатом, ще до нас на наради прибуде.

Головний редактор Антін Драган: Я вже багато разів був на урядових конференціях у Стейт Департаменті та в інших урядових установах. Але я ще ніколи не був такий гордий за своє українство і за свою співпрацю та справу УНСоюзу, як тоді, коли я мав нагоду спостерігати нашого головного радного в дії. Це була конференція в справах етнічности та добросусідства. Наш головний радний д-р Мирон Куропась був модератором цієї великої конференції, в якій брало участь понад 70 осіб з різних етнічних груп. Це був, на підставі мого досвіду і спостережень досі, вершок справжньої професійности, достойности і гідности в кожному відношенні. Конференція проходила під знаком нашої української етнічної групи. Хто там був, міг направду подивляти, як наш головний радний вміло кермував цією конференцією та її формував. Це був великий успіх нашої етнічної групи, а особливо нашого головного радного д-ра Мирона Куропася.

Головний предсідник Йосип Лисогір: Так виглядає, що партія д-ра Куропася буде дальше проводити країною, тому треба тут так поступати, щоб він мав ,,гуд тайм''. Просимо головного радного д-ра Мирона Куропася до звіту.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО РАДНОГО Д-РА МИРОНА КУРОПАСЯ

During the past year, I attended UNA distrist meetings in both Chicago and Baltimore. In addition, I was active in a series of events sponsored by the Ukrainian Congress Committee in Chicago where I served as Vice President until January of 1976.

My activities on behalf of the UNA have diminished considerably since I became a member of the White House staff. This I regret.

My views concerning our future, however, have not changed. We are not realizing our organizational potential because we have not found a way to de-politicize our association and to capture the imagination of our younger generation. Until we do this, we will continue to have, to use Mr. Lesawyer's phraseology, more "reruns" which are not very emergizing.

I simply cannot accept Mr. Lesawyer's arguments concerning our 22% drop in new membership. According to our Supreme President, the decline was due to "the most serious economic crisis since the Great Depression of the 1930's." According the Fraternal Monitor of April, 1976, however, the Modern Woodmen of America increased their sales in 1975 by 19%. It's time we stop making excuses for our failure to provide creative leadership. We need to have a National Executive which can produce.

Головний радний д-р Мирон Куропась додав до свого друкованого звіту наступне: В першу чергу хочу подякувати головному предсідникові за привітання і гратуляції. Не знаю, чи воно добре для УНСоюзу, чи ні, але за останніх пару місяців ми зблизилися і дуже добре співжили з головним предсідником паном Лисогором, коли він репрезентував українців, чи заступав загальну українську справу. Час від часу він буває у Вашингтоні і тоді він союзових справ не зачіпає. Також хочу подякувати головному редакторові за такі гарні слова. Ми маємо тепер надзвичайну нагоду використати цю позицію, що її я маю у Вашингтоні. Але, я думаю, що тут дуже важним є пам'ятати, що я не є спеціяльний асистент президента для українських справ у Білому Домі. Я є асистентом для етнічних справ і на тому пості зустрічаюся з деякими групами, які ставляться ворожо до того, що на тому пості є українець. Тому я мушу бути дуже обережним, щоб нікого із інших етнічних груп не подразнити. Досі я мав повну підтримку майже всіх етнічних груп, а спеціяльно від українців. Але часом дістаю теж оскаржуючі листи, що я є зрадником України, що я не знаю, хто такий Солженіцин, бо він є відомий комуніст і тим подібне. Такі листи мене цікавлять, бо в них говорять, що Солженіцин є комуністом, а я досі того ще ніколи не чув. Але ті люди, які пишуть такі листи, не здають собі справи, що в Білому Домі всі ті листи, що їх дістаю, як і всі мої відповіді хтось читає. Як я дістав від одного українця професора листа в англійській мові, ,,Чому Форд дає гроші муринам, а не дає українцям?'', бо, як він каже, ,,нам ся належить''. То є зле, як так пише туди професор університету. Такі речі діються. А в Білому Домі хтось читає там кожнісінький лист, що приходить. Найважнішим є, щоб ми були свідомі, що ми повинні використати не лише те, що я є в Білому Домі, але також ті ресурси, що їх має Федеральний Уряд. Мати там свого чоловіка принаймеше один рік, тоді він може довідатися багато про те, де є всі ресурси, та як ці справи ведуться. Там не є так, як у нас, що ми маємо повну демократію, що Лисогір слухає нас, а ми слухаємо Лисогора, що ми разом радимося. В Білому Домі так не є. В Білому Домі є так, що часом люди не мають змоги дістати відповідей або інформацій, яких їм потрібно. Не тому, що хтось там не хоче вам дати, а тому, що той хтось не має часу. Наприклад ми мали таку справу, як фонди на етнічні студії. Ми вже довший час воюємо за те, щоб дістати якісь фонди з цього. Я від січня походив по бюрах і там довідався, що, мовляв, ,,Білий Дім не попирає етнік стадіс''. Тоді пішов я до заступника директора, чому так воно є. А він сказав мені написати меморандум, а він тоді дасть мені на нього письмову відповідь. Я написав йому меморандум, а він опісля відповів мені, що відділ освіти поінформував його, що етнічні студії не є популярні. Коли він мені таке написав, то я бачив, як вони до того ставляться. Та ж за останніх 5-6 років не було етнічної групи, яка не воювала за цю справу. Дальше він мені сказав, що він був би вдоволений, коли б дістав про цю справу інформації від мене, коли я про це інакше думаю. Тоді я написав йому чимало інформацій, зібравши всі історичні докази і матеріяли, а після того я запропонував йому, чи він не хотів би зустрінутись з такими людьми, які є більше обізнані із справою етнічних студій та є дорадниками в справах закону про етнічні студії. Я подав йому всі папери і він сидів з ними, прочитав їх за два дні, і тоді сказав, що треба буде все переглянути наново. Він ходив у цій справі до президента. У висліді того ми скликали до Білого Дому конференцію-зустріч представників етнічних груп, на якій ми мали великий успіх. На нарадах був теж підсекретар Департаменту Здоров'я, Освіти і Суспільної Рпіки, а програмову доповідь (позішен пейперс) предложив проф. Пап. Це був великий осяг і всі учасники знали, що з етнічних груп найбільше до цього успіху причинилися, бо були найбільше активними, українці. Після того всі говорили про те, що це була заслуга українців. Так ми маємо велику нагороду дістатися частійше до Білого Дому. Тепер буду старатися зорганізувати зустріч представників етнічних груп зі Сходу Европи із секретарем стану Кіссінґером. Ми маємо велику нагоду бути вислуханими в Білому Домі. Коли ми будемо добре зорганізовані та будемо шукати різними способами і добиватися законно свого місця, то ми можемо мати гарні успіхи.

Головний предсідник Йосип Лисогір: Дуже дякуємо Вам, докторе Куропась. Ми горді за Вас і ми свідомі того, що Ви можете зробити багато для нашої справи. Ми раді з того, що маємо Вас на такому пості, де можемо добитися успіхів. Тепер приступимо до чергової точки наших нарад, а саме до обговорення справ 12-го Конгресу Українців Америки. Прошу зголошуватися до слова.

12.XII КОНҐРЕС УККА

Головний контролер д-р Богдан Гнатюк: Дехто з вас може сказати, при чому тут Український Народний Союз і 12-ий Конгрес Українського Конгресового Комітету, який відбудеться в жовтні цього року. Я хотів би тут сказати, що УНСоюз має провідне місце в українській громаді на терені Америки та в УККА і навіть наші успіхи, чи неуспіхи — це наше становище там має великий вплив на працю і можливости нашого розвитку. На все це реагує наша громада, позитивно, або негативно, і це має кольосальний вплив і значення на цьому саме відтинку на наше суспільство. Ми не мусимо тут уділяти багато нашого часу на цю справу. Але, на мою думку, тут ми повинні хоча загально устійнити наші напрямні та покликати людей, як допоміжне тіло, яке в співпраці з Головним Екзекутивним Комітетом випрацювало б певні наші позиції, певне наше становище. Ми повинні вже тут узгіднити загально наші напрямні, або прямо покликати таке тіло, яке зайнялось би спеціяльно приготуваннями до Конгресу і виробило б плян нашого становища. Наші члени будуть брати активну участь у Конгресі, де ми повинні створити наш вужчий комітет для кожночасного узгіднювання нашого становища щодо статуту і діяльности та праці цього Конгресу.

Почесний член Головного Уряду інж.Степан Куропась: Я є заступником голови Політичної Ради УККА. Це велика позиція, на якій я заступаю УНСоюз. Найважнішою справою цього Конгресу, я думаю, є те, щоб цей Конгрес з'єднав усіх, тому що тепер є ще поза Конгресом організації, які хочуть вступити до УККА, але мають певні передумови. Я думаю, що ми повинні стояти на тому становищі, щоб дати можність всім вступити до УККА, нехай всі платять національний даток. Для УНСоюзу є також добре, коли є ,,згода в семействі'', бо тоді скоріше дістанете нових членів. А коли ми будемо відпихати людей, або будемо стояти на стороні тих, які відпихають, тоді, ясна річ, нам буде важко. Для цього ми повинні винести тут певні резолюції, відповідні резолюції у цій справі, щоб їх подати у ,,Свободі'' і щоб про них знала громада, що УНСоюз попирає консолідацію всіх сил. Така консолідація є дуже потрібна нам у цій грізній добі, яку нам представив головний редактор Драган. Це перша справа. А друга відноситься до людей, які хочуть вступити до УККА, а від них вимагають заплатити вкладки за чотири роки. Така вимога є перешкодою, бо чому вони мають платити за минулий час, в якому вони не належали до УККА? Якби ми так робили в УНСоюзі, що казали новим членам платити вкладки за минулі чотири роки? Це є тільки непотрібні клопоти, яких не повинно б бути. Третя справа, це справа Політичної Ради. Політична Рада думає, що вона має щось до говорення. А вона є таким тілом, як наш Комітет для Старших Членів, що ніби має багато до говорення, але направду ніхто його не слухає. Професор Вовчук є президентом Політичної Ради, яка подає певні справи до Екзекутиви, а вона собі нічого з цього не робить. То нащо тоді мати таку Політичну Раду? Краще мати лише Екзекутиву і Раду Директорів. За час моїх чотирьох років у Політичній Раді я побачив, що ці справи треба направити.

Головний контролер мгр Іван Винник: Ми знаємо з преси і з розмов у громаді, що багато людей приготовляється до 12-го Конгресу УККА. Одні хочуть його цілком перевернути, другі хочуть його покидати, а треті хочуть до нього вступати. Думаю, що з цим буде багато проблем. Це менше обходить Канаду, бо воно більше відноситься до Америки. Я думаю, що УНСоюз, який дав на цьому терені початок нашому організованому життю, крім Церков, повинен дальше держати ініціятиву у своїх руках. На мою скромну думку, УККА це дуже тяжке тіло, яке має Краєву Раду, Політичну Раду, Екзекутиву і Президію. Коли сходяться люди на засідання Ради Директорів, то на це засідання приходить тільки 40 осіб, хоч членів у Раді біля 150. Я думаю, і це моя думка, а не того Конгресу, що ми повинні вже перейти, або підготовлятися до такої зміни, щоб мати так звану Раду Директорів. Така моя думка про УККА і така сама про наш УНСоюз. Ми повинні вибрати всіх разом до керівних органів УККА 40 або і лише 30 людей. Ми повинні діяти на Конгресі разом. Тому пропоную, щоб на Конгресі наш Головний Уряд скликав всіх наших членів для спільних рішень, щоб наш головний предсідник скликав на Конгресі такі наши наради.

Головний радний д-р Мирон Куропась: Ми, українці, не маємо свого бюра у Вашингтоні, ані навіть свого числа телефону. А ми повинні мати таке українське вашингтонське бюро, бо мають такі бюра представництва майже всіх інших етнічних груп... Наприклад, таке бюро мають у Вашингтоні вірмени, яких в Америці 3/4 мільйона. Керівниками такого бюра в столиці країни є по черзі університетські професори, які беруть собі з праці відпустки — ,,сабатікал'' на час урядування у Вашингтоні. Ми можемо і повинні мати таке бюро у Вашингтоні із повноденним урядуванням в ньому. 12-ий Конґрес УККА повинен поважно застановитися над відкриттям такого нашого бюра у Вашингтоні. Там повинна б бути постійно затруднена одна людина, яка могла б репрезентувати українську спільноту на всіх важливих етнічних зібраннях, чи нарадах. Я вірю, що 12-ий Конгрес підтримає цю важну справу і буде старатися здійснити цей плян для добра української громади та української справи. 12-ий Конгрес УККА є дуже важною подією в житті української спільноти, бо це дуже важна і серйозна організація. До виборів керівних органів такої організації треба підходити так само, як до виборів Конгресу Америки у Вашингтоні.

Головний редактор Антін Драган: Я думаю, що ми тут зібрані, що наша установа своєю філософією,своєю ідеологією, своїм минулим репрезентує максимально все те, що може дати американська Україна. Ми вже на своїх нарадах дали приклад того, що нам направду лежить на серці і на душі насамперед добро справи. Якщо ми будемо виступати на Конгресі, ми будемо виступати не тільки словами, але і своїм поступованням і прикладом. Тому вповні заслуговує на підтримку пропозиція головного контролера мгра Винника, щоб ми там, на Конгресі, усі порозумівалися і виносили рішення спільно з приявними там головними урядовцями. Я тільки хотів би тут ще додати, поширити вияснення, що на Конгресі УККА, правду сказавши, велика більшість делегатів та учасників будуть члени УНСоюзу. Очевидно, що ці союзовці будуть там не тільки репрезентантами наших Відділів, але й багатьох інших організацій. Ми повинні дати відчути нашим Відділам, що вони повинні бути репрезентовані на Конґресі УККА, вплативши національний даток. Що наші союзовці повинні не тільки репрезентувати інші установи, але щоб УНСоюз із своїми Відділами був належно репрезентований. Я часто бачу, коли відбуваються якісь маніфестації, чи походи, то там всюди можна бачити наших провідних членів, секретарів Відділів, голів Окружних Комітетів, як вони ідуть з таблицями чи транспарантами інших організацій. Це показує, що УНСоюз є скрізь, що наші члени та діячі є на провідних постах. Це до певної міри характеризує наше шляхетне відношення, що в більшости наше членство організує ці маніфестації і походи. Але до Конгресу, мені здається, треба буде повести таку акцію, щоб наші Відділи були якнайбільше репрезентовані.. А що наші члени будуть теж репрезентувати інші установи, це теж дуже добре. Нам однак йдеться про те, щоб наші представники, які там будуть досить чисельні, встали і були там пораховані.Вже на самому Конґресі треба буде всіх наших репрезентантів скликати на наради,щоб і вони винесли там певні рішення,як мають наші представники в керівних органах поступати. Представники наших Відділів повинні б там відчути, що вони є союзовцями і що вони мають там голос. Вони повинні б там навіть винести, чи схвалити якусь резолюцію. Я думаю, що було б на місці, щоб в нашому кінцевому ствердженні наших нарад присвятити окрему увагу 12-му Конгреслві УККА під тим кутом, що подав наш почесний член інженер Куропась. Це є дві головні справи: що існує смертельна загроза для нашого народу там та що є необхідна мобілізація всіх наших сил і ресурсів тут для його оборони та для розвитку нашого життя.

Головний радний Євген Іванців: Ми горді з того, що маємо в Білому Домі нашу людину д-ра Мирона Куропася. Але ми, українці, виглядаємо у Вашингтоні дуже незорганізовано, тому що різні групи претендують на репрезентантів українців. Тому ми конечно потребуємо мати бюро такого постійного предствництва і це повинні запропонувати на Конгресі УККА представники нашого УНСоюзу. Таке українське представництво допоможе нам нав'язати контакти з визначними людьми в уряді, що є дуже важливим для нашої української справи. 12-ий Конгрес УККА має зайняти тверді позиції у цій справі, він має нас ще більше об'єднати для великої спільної праці.

Головний предсідник Йосип Лисогір: Ви почули голос того, який працює у Вашингтоні. Наш головний радний пан Іванців працює в канцелярії сенатора Баклі та займається постійно такими справами. Тому він може найкраще відчуває наші потреби у Вашингтоні.

Головний контролер д-р Іван Скальчук: Коли я пропонував окрему точку нарад для справ Конгресу УККА, то так виглядало, як би була оппозиція до такої точки. Але тепер наша дискусія показує, що така точка нарад була дуже потрібною, бо ми маємо ряд проблем, які треба передумати, щоб ми могли їх розв'язувати на Конгресі. В нашому УККА є ,,естаблішмент'' та опозиція. На сьогоднішний день наша громада є поділена. Не всі організації є включені в систему УККА. Я сказав би, що лише маленька частина нашої громади провадить абсолютно деструктивну критику і деструктивну роботу, коли йде мова про діяльність УККА. Це не значить, що в Українському Конгресовому Комітеті є все в порядку. Кожна організація має певні свої недоліки, чи то у своїх напрямних праці, чи у своїй структурі, чи має певні недотягнення у своїй щоденній роботі. Також зовсім природним є, що кожна організація старається захистити якнайбільше свій вплив в даній централі.Тому і УНСоюз повинен здавати собі з того справу, що там повинно бути його місце. Бо це зовсім ясне, що Український Народний Союз, як один із основоположників УККА відограє в ньому поважну ролю. З другої сторони ми бачимо організації, які навіть є тепер в системі УККА, які хотіли б ці наші братські союзи до певної міри відсунути і зменшити їхні впливи в УККА. Тому на 12-му Коггресі може заіснувати така сама ситуація, як це було на 9-му Конгресі УККА із виходом представників певних організацій, чи з дуже головною вимогою виборів. Я думаю, що власне тому нам треба скоріше про ці речі поговорити і скристалізувати наші позиції, як нам бути на Конгресі в такій ситуації, коли виникнуть проблеми виборів, структури, перебудови, чи змін статуту. Наші репрезентанти повинні там знати, як вони мали б у таких справах поступати. Тому я стверджую, що пропозиція мґра Винника, правильна, щоб справи і наше становище на Конгресі були спільно узгіднювані з усіми членами Головного Уряду, присутніми на Конгресі, та цю пропозицію піддержую. Так само я погоджуюсь із головним редактором Драганом, щоб постаратися про якнайбільшу репрезентацію наших Відділів на Конгресі. Треба закликати Відділи, щоб вони поплатили вкладки та вислали своїх делегатів на 12-ий Конгрес. Я маю у Філядельфії таку ситуацію, що на 39 Відділів УНСоюзу можу змобілізувати не більше, як 14-15, які платять постійно вкладки до УККА. Отже навіть половина Відділів не є платниками вкладок до Народного Фонду. Тому треба їх мобілізувати закликами у ,,Свободі'', щоб вони врешті—решт включилися і заплатили вкладки та вислали своїх делегатів на 12-ий Конгрес УККА. Я піддержую думку головного редактора, щоб скликати на спільну нараду тих репрезентантів Відділів УНСоюзу та присвятити якусь частину цієї зустрічі на виміну думок та взагалі для нав'язання контакту з делегатами, тобто з нашими секретарями Відділів, головами Округ та іншими. Я лише додав би тут, що все таки певну підготовчу працю треба було б провести скоріше і над цим треба нам тут застановитися та покликати до цього певну комісію, яка власне провела б такі підготовчні роботи і мати певні пропозиції вже готові для тих наших членів Головного Уряду та Екзекутиви, які братимуть участь у Конгресі УККА.

Головний контролер д-р Богдан Гантюк: Я пропоную вибрати кількох із нас, як таке тіло, яке було б допоміжним і разом з Головним Екзекутивним Комітетом приготовило б наше становище, тобто наші позиції відносно всіх тих проблем і справ, які там будуть порушені. Участь у самому Конгресі та його нарадах, це очевидне. Але тут йдеться про окреме тіло, яке мало б приготовити та зайняти певне становище з нашими 70 чи 100 делеґатами, щоб сформувати наші позиції. Тому треба покликати таке тіло і надати йому мандат, щоб воно разом з Екзекутивою приготовило ці справи. Я пропоную, щоб до цієї Підготовчої Комісії ввійшли такі особи: мґр Іван Винник, ред. Антін Драган, д-р Богдан Футей, проф. Тарас Шмагала, інж. Степан Куропась, д-р Іван Скальчук, д-р Богдан Гнатюк і члени Головного Екзекутивного Комітету.

Головний предсідник Йосип Лисогір: Є пропозиція мґр Івана Геврика закрити на цьому дискусію. Хто за? Стверджую, що прийнято пропозицію цю одноголосно.

Тепер маємо перед собою внесок мґра Івана Винника із доповненнями. Внесок цей каже, щоб всі члени Головного Уряду, які будуть брати участь у 12-ому Конґресі УККА, вирішали спільно всі справи УНСоюзу і його становища на цьому Конґресі. Це значить, що головний предсідник уповноважений скликати всіх членів Головного Уряду, щоб вони на спільних нарадах з членами Головного Екзекутивного Комітету і з головним редактором вирішали всі справи, зв'язані з УНСоюзом, які виникнуть на Конґресі. Цей внесок піддержав мґр Іван Геврик. Просимо піднести руки, хто голосує за. А хто проти? Дякую. Внесок прийнято одноголосно.

Тепер ми маємо внесок д-ра Богданна Гнатюка, щоб назначити Підготовчу Комісію, яка має займатися справами Конґресу УККА ще перед 12-им Конґресом. Цей внесок піддержав Володимир Сохан і мґр Іван Геврик. Хто голосує за цим внеском? Дякую. Внесок прийнято. Цим самим ми закінчили обговорювання справ 12-го Конґресу УККА.

Головний касир Уляна Дячук: Тому що ми мусимо приготовити виплату ваших дієт за участь у цьому річному засіданні, пропоную, щоб ми затвердили тепер за ключем з попереднього року, що всі члени Головного Уряду одержать дієти за 6 днів, а члени Стипендійної Комісії, які працювали один день скоріше, за 7 днів.

Головний радний Андрій Джула: Піддержую цей внесок.

Переведене голосування затвердило цей внесок одноголосно.

Після цього провід нарадами перебрала заступниця головного предсідника Марія Душник.

Заступниця головного предсідника Марія Душник: Ми закінчили справи точки нарад про 12-ий Конгрес УККА і тепер приступаємо до чергової точки засідання, а саме до звітів Комісій річного задіання.

13. ЗВІТИ КОМІСІЙ РІЧНОГО ЗАСІДАННЯ

Заступниця головного предсідника Марія Душник: Першою до звіту попрошу Стипендійну Комісію.

ЗВІТ СТИПЕНДІЙНОЇ КОМІСІЇ

Головний касир Уляна Дячук: Я буду говорити з рамени Стипендійної Комісії, бо я ще перед нарадами докладно переглянула всі аплікації та приготовила ці справи до вирішення, познайомившись якнайбільше із кожним аплікантом. Бюджет Стипендійної Комісії виносить $15,000 і наша Комісія на своєму засіданні в неділю по полудні старалася розділити стипендії в границях цього бюджету. Це було дуже тяжко, бо ми мали розглянути велике число прохань потребуючих людей. Але по довгих нарадах устійнили суми пропонованих стипендій разом на $15,000. Хочу тут додати, що Фінансова Комісія на своєму засіданні вчора винесла пропозицію підвищити суми стипендій до $17,000, що ще має бути затверджене Головним Урядом та буде зобов'язувати на черговий рік. Наша Стипендійна Комісія мала до розподілу ще $15,000 і так розділила стипендії. Але рівночасно наша Комісія пропонує, щоб УНСоюз, почавши від наступного року, признавав стипендії також найкращим ґрадуантам чотирьох українських середніх шкіл, а саме Академії св. Юрія в Ню Йорку, св. Василія в Стемфорді, Дівочій Академії у Факс Чейс, та Українській Католицькій Середній Школі в Детройті. Також будемо мати від нашої Стипендійної Комісії ще дві інші пропозиції: Стипендійна Комісія пропонує видавати спеціяльні почесні грамоти тим студентам, які не мали великої фінансової потреби, але мали дуже добрі оцінки в науці; Стипендійна Комісія пропонує, щоб від чергового року признавати разом $5,000 на стипендії у так званому дорівняльному фонді. Ми знаємо, що цілий ряд Відділів та деякі Округи мають у своїх касах гроші та що вони могли б теж допомогти потребуючим студентам. Такі студенти можуть внести прохання до Стипендійної Комісії і до Відділів, чи Округ. Тоді, коли такий потребуючий студент дістане стипендію від Відділу, чи від Округи, та коли він відповідатиме критеріям і вимогам нашої Стипендійної Комісії, наша Комісія може признати йому стипендію на таку саму суму, що її він дістав від Відділу, чи Округи. Це було б щось нового і, я думаю, що такий додатковий фонд можна б розбудувати, якщо побачимо позитивний відгук в терені. Це тільки короткі вияснення, а наш головний секретар пан Сохан подасть вам все це точнійше у протоколі з нарад Стипендійної Комісії, що його він відчитає.

Після короткої дискусії, в якій головні радні Текля Мороз і Василь Дідюк запропонували включити до списка українських середніх шкіл такі середні школи з Канади, а голова Головної Контрольної Комісії мґр Іван Геврик запропонував включити теж такі середні школи з Вінніпеґу, головний касир Уляна Дячук заявила, що до цієї справи ще повернеться Головний Уряд, коли буде обговорювати звіт Фінансової Комісії. Вона теж вияснила на запит головного контролера д-ра івана Скальчука, що управненими до цих середньошкільних стипендій були б студенти, які є самі членами УНСоюзу, або принайменше їхні батьки.

Заступниця головного предсідника Марія Душник; Тепер прошу до слова головного секретаря пана Володимира Сохана.

Головний секретар Володимир Сохан читає- протокол засідання Стипендійної Комісії:

Протокол

засідання Стипендійної Комісії Українського Народного Союзу, яке відбулося 23-го травня 1976 року на „Союзівці".

Стипендійна Комісія Українського Народного Союзу у складі: Йосип Лисогір, д-р Іван Флис, Марія Душник, Володимир Сохан, Уляна Дячук, Степан Гавриш, ред. Антін Драган, мґр Іван Геврик, д-р Богдан Гнатюк і проф. Тарас Шмаґала відбула своє засідання в неділю, 23-го травня 1976 року на „Союзівці". Д-р Богдан Футей, член Стипендійної Комісії, оправдав свою неприявність. В засіданні Комісії взяв також участь із дорадчим голосом Євген Іванців, який своїми інформаціями та порадами допоміг у праці Стипендійної Комісії.

Засідання відкрив д-р Іван Флис о годині 3-ій по полудні і

попросив Уляну Дячук реферувати поодинокі аплікації, що їх призбирав та упорядкував Організаційний Відділ, а вона докладно переглянула і підготовила для Стипендійної Комісії. Він теж покликав на секретаря Стипендійної Комісії Володимира Сохана.

Уляна Дячук поінформувала, що Головна Канцелярія УНСоюзу одержала разом 149 аплікацій на стипендії, в тому 84 від студенток та 65 від студентів. Серед цих аплікацій було 7 від студентів, які внесли аплікації вже четвертий раз, 7-третій раз, 35-другий раз, та 100-перший раз. Внаслідок браку кваліфікації — дворічного членства в УНСоюзі відкинено відразу 4 аплікації, а внаслідок браку вимаганих документів — прилог до аплікацій відкинено дальших 9 аплікацій. Осталі 136 аплікацій розглянула Стипендійна Комісія, беручи до уваги наступне:

1. Матеріяльну потребу студента
2. Успішність у навчанні
3. Предмети студій
4. Активність в українських студентських і громадських організаціях.

Окрему увагу пресвячено при розгляді аплікацій студентам сиротам та іншим найбільше потребуючим, тобто незаможним студентам.

Стипендійна Комісії пропонує Головного Урядові затвердити наступні пропоновані приділи стипендій:

Любомир Мудрий, Відділ 88	$500
Нестор Близнак, Відділ 25	$400
Аніта Велич, Відділ 317	$300
Марія Вос, Відділ 30	$300
Ольга Голойда, Відділ 472	$300
Володимир Загородний, Відділ 322	$300
Анна Левак, Відділ 110	$300
Ярослав Михайленко, Відділ 364	$300
Чарльс Стек, Відділ 168	$300
Теодор Шмагай, Відділ 8	$300

Стипендії по $200

Орест Бартошик, Відділ 76
Юрій Голіней, Відділ 83
Петро Ґалайда, Відділ 161
Євген Ґулич, Відділ 101
Олег Денисик, Відділ 204
Леся Затварницька, Відділ 274
Дебора Зерба, Відділ 78
Марта Косарчин, Відділ 131
Борис Лоза, Відділ 360
Адріяна Луцька, Відділ 15
Христофор Марко, Відділ 5
Віра Осідач, Відділ 465
Марія Павлусь, Відділ 454
Ірена Пелех, Відділ 371
Роман Пиндус, Відділ 214
Христина Хариш, Відділ 472
Андрій Цегельський, Відділ 217
Володимир Цибрівський, Відділ 417
Володимир Хлібович, Відділ 254
Іван Яремко, Відділ 304

Стипендії по $100

Марко Бах, Відділ 437
Богдан Боднар, Відділ 131
Юрій Божемський, Відділ 25
Ольга Бойко, Відділ 171
Зеновій Бойчук, Відділ 397
Юрій, Бріяч, Відділ 230
Григорій Валлік, Відділ 1
Петро Василик, Відділ 73
Віктор Вовк, Відділ 345
Люба Возняк, Відділ 222
Даглес Борщак, Відділ 42
Лідія Гаврилюк, Відділ 170
Любомир Ганущак, Відділ 127
Іван Головатий, Відділ 53
Петро Голубець, Відділ 467
Христина Ґуцайлюк, Відділ 147
Володимир Ґадз, Відділ 121
Діяна Ґадз, Відділ 121
Катерина Ґадз, Відділ 121
Володимир Ґнап, Відділ 484
Джейн Данильчук, Відділ 293
Зіна Дмитріюк, Відділ 127
Данило Дубик, Відділ 48
Ярослав Завадівський, Відділ 240
Зеноно Зеленюк, Відділ 336
Віра З уб, Відділ 443
Лев Зуб, Відділ 443
Михайло Івашкевич, Відділ 161
Володимир Іваськів, Відділ430
Віра Каваць, Відділ 240
Павло Коллінс, Відділ 14
Джеймс Капшо, Відділ 121
Маруся Качмар, Відділ39
Марта Кічоровська, Відділ 15
Тарас Ковч, Відділ 328
Марта Кордуба, Відділ 496
Синтія Кучмій, Відділ 316
Люба Кушнір, Відділ 13
Віра Левицька, Відділ 371
Марія Мальгівська, Відділ 477
Олена Манастирська, Відділ 120
Богдан Мартинець, Відділ 367
Анна Маряк, Відділ 476
Соня Моравська, Відділ 42
Роман Ночула, Відділ 182
Дженіс Махим, Відділ 119
Василь Ніщук, Відділ 320
Ксеня Одежинська, Відділ 216
Оля Ольховецька, Відділ 430
Гільдеґард Палюк, Відділ 43
Мирон Панчук, Відділ 114
Андрій Партикевич, Відділ 136
Адріяна Пелецька, Відділ 472
Кеннет Піндор, Відділ 102
Йосиф Попович, Відділ 47
Ілейн Почтар, Відділ 42
Христина Ракоча, Відділ 105
Мішел Ратґебер, Відділ 100
Ярослав Роговий, Відділ 362
Соня Сидорович, Відділ 299
Христина Словік, Відділ 7
Ляриса Стасів, Відділ 174
Анна Степась, Відділ 155
Дарія Сушко,Відділ 337
Іванна Турчак, Відділ 238
Теодор Федів, Відділ 48
Джудіт Фенчак, Відділ 320
Христина Фуга, Відділ 321
Микола Фурсик, Відділ 14
Оксана Цегельська, Відділ 47
Марта Цьолко, Відділ 25
Марта Шаран, Відділ 39
Ірена Шараневич, Відділ 371
Василь Шатинський, Відділ 43
Марія Шишка, Відділ 213
Ірина Шеремета, Відділ 70
Петруся Шеремета, Відділ 70
Олександра Серафин, Відділ 88
Богдан Сосяк, Відділ 191
Ігор Сушко, Відділ 233
Валерія Тима, Відділ 276
Дарія Троян, Відділ 67
Марійка Халупа, Відділ 283
Олена Химич, Відділ 153
Степан Шишка, Відділ 360.

Наступні студенти одержать від УНСоюзу почесні грамоти для відзначення їх за успіхи в навчанні:

Керол Міскел, Відділ 202
Наталія Михайлюк, Відділ 206
Марія Мочула, Відділ 134
Руслан Расяк, Відділ 184

Разом запропоновано приділ таких стипендій:

1 на $500	$500
1 на $ 400	$400
8 по $300	$2,400
20 по $200	$4,000
77 по $100	$7,700
107 стипендій на суму	$15,000

та 11 почесних відзначень - грамот за успіхи в навчанні.

На пропозицію Уляни Дячук Стипендійна Комісія ставить внесок, щоб Головний Уряд призначив у наступному році крім $15,000 на звичайний розподіл стипендій ще додаткову суму $5,000 дорівняльного фонду, з якого малиб бути виплачені стипендії тим студентам, як також в таких сумах (не більших як $500), які одержать такі стипендії на такі самі суми від Відділів, або від Окружних Комітетів Відділів УНСоюзу. Такі стипендії на суми, які дорівнювали б сумам стипендій від Відділів, або Окружних Комітетів, будуть приділювані студентам згідно з обов'язуючими вимогами для приділу звичайних стипендій УНСоюзу щодо матеріяльної потреби, успіхів у навчанні та активности в українських студентських і громадських організаціях. Спершу Відділи, або Окружні Комітети мали б предложити всі дані про таких аплікантів разом з рекомендаціями, а тоді, після апробати УНСоюзу, вони мали б самі виплатити стипендії і переслати аплікації на такі самі стипендії від УНСоюзу.

Члени Стипендійної Комісії УНСоюзу
Йосип Лисогір
д-р Іван Флис
Марія Душник
Володимир Сохан
Уляна Дячук
Степан Гавриш
ред. Антін Драган
мґр Іван Геврик
д-р Богдан Гнатюк
проф. Тарас Шмагала
д-р Богдан Футей

Після короткої дискусії, в якій взяли участь: почесний член Головного Уряду інж. Степан Куропась та головні радні д-р Анна Чопик, Василь Дідюк, Анна Гарас і Володимир Запаранюк та після вияснень головного касира Уляни Дячук в імені Стипендійної Комісії, відчитаний звіт Стипендійної Комісії затверджено одноголосно на внесок голови Головної Контрольної Комісії мґра Івана Геврика, що його піддержав головний організатор Степан Гавриш.

Заступниця головного предсідника Марія Душник подякувала звітодавцям і запропонувала, щоб наради цієї сесії продовжити до 2-ої години по полудні, а потім відбути чергову сесію річного засідання щойно завтра, в п'ятницю, в ранніх годинах, з огляду на спільну вечерю-бенкет для членів Головного Уряду і гостей, який відбудеться цього вечора.

Головний касир Уляна Дячук запропонувала перервати наради на обід а потім відбути чергову сесія після полудня від 2-ої до 5-ої години. Піддержав цей внесок головний радний інж. Мирослав Кальба і цей внесок прийнято одноголосно.

Заступниця головного предсідника Марія Душник: До чергового звіту прошу Комісію для Старших Членів УНСоюзу. Прошу до слова почесного члена Головного Уряду інж. Степана Куропася.

ЗВІТ КОМІСІЇ ДЛЯ СТАРШИХ ЧЛЕНІВ УНСОЮЗУ

Почесний член Головного Уряду інж. Степан Куропась: Заки приступлю до звіту з нарад Комісії для Старших Членів хочу пригадати всім членам Головного Уряду, що вони мають скласти на кошт бенкету — спільної вечері по $15.00 від особи, або по $25.00 від подружжя. А тепер відчитаю пропоновані резолюції, які Комісія для Старших Членів УНСоюзу просить Головний Уряд затвердити:

РЕЗОЛЮЦІЇ КОМІСІЇ ДЛЯ СТАРШИХ ЧЛЕНІВ УНСОЮЗУ

I. Головний Уряд УНСоюзу доручає Головному Екзекутивному Комітетові виконати минулорічні ухвали, а саме:

1. Провірити правні і фінансові можливости для збудування одного, чи більше домів для старших членів УНСоюзу і можливо скоро приступити до будови першого взірцевого дому. Такі будинки, збудовані на кошт уряду й заходами УНСоюзу, повинні постати в усіх більших осередках членства УНСоюзу.

2. Подбати про заснування цвинтаря у Кергонксоні, або в найближчому сусідтстві, чи на ґрунті УНСоюзу, чи на окремім набутім на це ґрунті.

3. Пропаґувати серед членства УНСоюзу, зокрема серед самітників, записи свого майна на народні цілі, а у випадку заснування Фонду Допомоги Старшим Членам УНСоюзу на цей Фонд, який у потребі повинен бути зачартерований.

4. Зорганізувати пізною осінню цього року з'їзд старших членів УНСоюзу на Союзівці (19-го вересня) для товариської зустрічі і для застанови над потребами старших членів УНСоюзу та над способами і засобами їх заспокоєння.

II. Головний Уряд доручає Головному Екзекутивному Комітетові включити в офіційний список членів Головного Уряду також почесних членів того Уряду УНСоюзу.

Степан Куропась — голова
Марія Чучман — заступниця
Ярослав Падох — секретар
Роман Слободян
Іван Іванчук
Володимир Дідик

Після дискусії над пропозицією, в якій взяли участь: головний радний д-р Богдан Футей, почесний член Іван В. Іванчук і почесний член інж. Степан Куропась запропоновані резолюції прийнято одноголосно на внесок головного радного проф. Тараса Шмаґали, що його піддержав заступник головного предсідника д-р Іван Флис.

Заступниця головного предсідника Марія Душник Дякую звітодавцям. Хочу представити приявних на залі нарад гостей: пані Лесю Куропась — дружину головного радного д-ра Мирона Куропася, та її батька і секретаря 88-го Відділу УНСоюзу проф. Михайла Васькова, як також дружину покійного головного предсідника УНСоюзу Дмитра Галичина пані Стефанію Галичин. Тепер на черзі звіт Комісії Української Будівлі. Прошу до слова заступника головного предсідника д-ра Івана Флиса.

ЗВІТ КОМІСІЇ УКРАЇНСЬКОЇ БУДІВЛІ

Заступник головного предсідника д-р Іван Флис: Від імені тієї Комісії, яку ви створили на попередніх нарадах річного засідання для розгляду справ нашого нового будинку, хочу представити вам наступні пропозиції чотирьох резолюцій. Роблю це від імені Комісії Української Будівлі, членами якої є проф. Тарас Шмаґала, мґр Іван Винник і я. Резолюції відчитано в англійській мові, а їх потім нам перекладуть на українську мову.

Заступник головного предсідника д-р Іван Флис відчитував поодинокі точки, які після дискусії також поодиноко апробовано. У висліді цього прийнято одноголосно наступні резолюції Комісії Української Будівлі.

РЕЗОЛЮЦІЇ КОМІСІЇ УКРАЇНСЬКОЇ БУДІВЛІ

Резолюція ч. 1.

Тому, що стан Української Будівлі УНСоюзу є такий, що можна його справи унормалізувати, і

Тому, що бажанням Головного Уряду Українського Народного Союзу є, щоб члени Головного Екзекутивного Комітету присвячували ввесь свій час і труд справам УНСоюзу, бо для цього були вони обрані Конвенцією 1974-го року,

Тому, нехай буде схвалено наступне:

1. Щоб Головний Екзекутивний Комітет доручив Раді Директорів Української Національної Корпорації Дому УНСоюзу заанґажувати до праці професійного управителя цієї Української Будівлі і передати йому всі обов'язки управителя.

2. Щоб такий управитель був відвічальним перед Радою Директорів та екзекутивними урядовцями Української Національної Корпорації Дому УНСоюзу.

3. Щоб повновласть та відповідальність за винайм приміщень в цій Українській Будівлі залишились надальше в руках головного предсідника та Головного Екзекутивного Комітету УНСоюзу.

Резолюція ч. 2.

Тому, що впродовж років від 1973-го до 1976-го Український Народний Союз уділяв час-від-часу позички Українській Національній Корпорації Дому УНСоюзу на побудову та ведення Української Будівлі,

Отже тому оцим схвалено, щоб Український Народний Союз устійнив, за порадою правних дорадників і фахових книговодів, потребу заключення формального контракту, який встановляв би договори та відношення між цими двома корпораціями, особливо у справі наростаючих відсотків від фондів, що їх позичила Українська Національна Корпорація Дому УНСоюзу від Українського Народного Союзу, беручи до уваги зайняті УНС бюрові приміщення у цій Українській Будівлі та зобов'язання цієї Української Національної Корпорації Дому УНСоюзу щодо сплачування УНСоюзові позичених від нього фондів.

Резолюція ч. 3.

Тому, що Головний Уряд Українського Народного Союзу ствердив, що Українська Національна Корпорація Дому УНСоюзу затягнула короткотермінові позички для фінансування побудови і ведення Української Будівлі, і

Тому, що Український Народний Союз уділив Українській Національній Корпорації Дому УНСоюзу позичку на кругло 8,400,000 дол., і

Тому, що тепер так виглядає, що Українська Національна Корпорація Дому УНСоюзу зможе перемінити фінансування Української Будівлі з короткотермінових на довготермінові позички,

Отже тому нехай буде схвалено наступне:

1. Щоб Український Народний Союз доручив у можливо найближчому часі Українській Національній Корпорації Дому УНСоюзу затягнути довготермінову гіпотечну позичку на найвищу суму, яка була б практичною і можливою до набуття, на найдогіднішій відсотковій стопі і на відповідне число років, і

2. Щоб Український Народний Союз, коли це було б конечним, діяв як співласник і ручитель зобов'язання чи бонду, що буде підписаний у зв'язку з набуттям гіпотечної позички,

3. Щоб з фондів цієї гіпотечної позички сплатила Українська Національна Корпорація Дому УНСоюзу зобов'язання супроти других фінансових установ, і також сплатила Українському Народному Союзові частину, або повну суму позички від Українського Народного Союзу, та всі, або частину відсотків, які наросли за цю позичку від УНСоюзу.

4. Щоб головний предсідник і головний секретар, або другі члени Головного Екзекутивного Комітету були уповноважені підписати всі документи, які були б потрібні у зв'язку із згаданими вгорі справами.

Резолюція ч. 4.

Оцим схвалено, щоб порядок нарад річного засідання Головного Уряду Українського Народного Союзу включав повний звіт, фінансовий та оперативний, Ради Директорів Української Національної Корпорації Дому УНСоюзу, як також дискусію — обговорення цього звіту Головним Урядом Українського Народного Союзу.

Іван О. Флис
Іван Винник
Тарас Шмаґала

Заступниця головного предсідника Марія Душник: Дякую членам Комісії та звітодавцеві. На чергу приходять Організаційна Комісія. (Голос зі залі: Організаційна Комісія ще не готова). Коли так, то прошу до звіту Комісію Молоді.

ЗВІТ КОМІСІЇ МОЛОДІ

Головний радний Євген Іванців: До складу нашої Комісії Молоді належать: голова — Євген Іванців, секретар — інж. Анатолій Дорошенко, та члени — Євген Репета, д-р Мирон Куропась, д-р Богдан Футей і проф. Тарас Шмаґала. Наша Комісія Молоді пропонує прийняти тут наступні резолюції:

Резолюіі Комісії Молоді

Комісія Молоді пропонує схвалити наступні резолюції:

1. Щоб Головний Екзекутивний Комітет зорганізував для молоді Конференції Провідництва, на яких учасники пізнавали б методи провідництва та справи Українського Народного Союзу.

2. Щоб Головний Уряд продовжував і посилив свою піддержку акцій української молоді в обороні людських прав на Україні, зокрема в обороні українців. Ця підтримка матиме зокрема велике значення у зв'язку з новими подіями ув'язнення Валентина Мороза. Пітримка повинна бути в кожній формі, включно із фінансовою.

3. Щоб Головний Уряд заохочував Відділи та Окружні Комітети притягати українську молодь до активности і праці для Українського Народного Союзу.

4. Щоб Головний Уряд уділяв стипендії студентам адміністративної економії та журналістики і старався про те, щоб після закінчення студій ці стипендисти ставали на працю в Головній Канцелярії Українського Народного Союзу та у Видавництві „Свобода".

Євген Іванців — голова
інж. Анатолій Дорошенко — секретар
Євген Репета
д-р Мирон Куропась
д-р Богдан Футей
проф. Тарас Шмаґала

Після короткої дискусії, в якій взяли участь почесний член Іван Іванчук, головний радний д-р Богдан Футей, головний секретар Володимир Сохан, головний редактор Антін Драган, головний радний Басиль Дідюк і головний контролер д-р Іван Скальчук, пропоновані резолюції прийнято одноголосно на внесок головного радного Євгена Іванціва, що його піддержав головний радний Василь Дідюк.

Заступниця головного предсідника Мрія Душник подякувала членам Комісії Молоді і закрила цю ранню сесію о год. 12;30, заповідаючи, що чергова сесія почнеться о год. 2-ій по полудні.

ЧЕТВЕР, 27-го ТРАВНЯ 1976 Р.

ВОСЬМА (ПОПОЛУДНЕВА) СЕСІЯ

Заступниця головного предсідника Марія Душник відкрила наради цієї сесії о год. 2-ій по полудні та заповіла, що черговим звітуватиме Спортовий Комітет. В імені Спортового Комітету, який очолює головний радни Андрій Джула, вона, як секретарка Комітету, відчитала наступні резолюції:

ЗВІТ СПОРТОВОЇ КОМІСІЇ УНСОЮЗУ

Резолюції Спортової Комісії

Головний Уряд на пропозицію Спортової Комісії схвалює:

1. Щоб Український Народний Союз взяв участь в акціях, які будуть проведені у зв'язку з Олімпійськими Ігрищами, що відбуватимуться вкінці липня в Монтреалі,
   а) співпрацюючи з Українським Олімпійським Комітетом,
   б) влаштовуючи пропаґандивну станицю-кіоск УНСоюзу,
   в) уфундовуючи чаші і нагороди переможцям Української Олімпіяди, яка відбуватиметься рівночасно із світовою, та в якій візьме участь українська молодь із Канади та ЗСА. Союзові чаші і нагороди повинні вручати переможцям представники УНСоюзу.

3. Щоб Український Народний Союз популяризував серед членства ґольф.

4. Щоб Український Народний Союз закупив ґолосники, потрібні для ведення спортових змагань і турнірів на Союзівці.

5. Щоб Український Народний Союз призначив у свому бюджеті суму $ 6,000 на спортові акції.

Андрій Джула — голова
Іван Іванчук - заступник голови
Марія Душник — секретар
Володимир Запаранюк
Анатолій Дорошенко
Текля Мороз

Після короткої дискусії, в якій взяли участь: головний предсідник Йосип Лисогір, заступник головного предсідника д-р Іван О. Флис, головний радний інж. Анатолій Дорошенко і почесний член Іван Іванчук, одобрено одноголосно пропоновані резолюції Спортової Комісії УНСоюзу на внесок заступника головного предсідника д-ра Івана Флиса, що його піддержав головний радний д-р Богдан Футей.

Заступниця головного предсідника Марія Душник подякувала членам Спортової Комісії та заповіла, що черговою має звітувати Жіноча Комісія УНСоюзу.

ЗВІТ ЖІНОЧОЇ КОМІСІЇ УНСОЮЗУ

Заступниця головного предсідника Марія Душник, як голова Жіночої Комісії УНСоюзу, відчитала наступні пропозиції резолюції та рекомендацій цієї Комісії:

Резолюція та рекомендації Жіночої Комісії

Резолюція

Уфундувати двом незаможним потребуючим дітям побут на Союзівці.

Рекомендації

1. Членство УНСоюзу та Українське Громадянство повинні взяти участь у відкритті та посвяченні пам'ятника-статуї Лесі Українки в дні 19-го вересня 1976 року на Союзівці.

2. Жінки — членки УНСоюзу повинні брати участь в акціях оборони ув'язнених українських жінок та обороняти їхні людські права.

3. Членсво УНСоюзу повинно взяти численну участь у відзначеннях 200-річчя ЗСА та 100-річчя українського поселення в цій країні.

4. Кожна членка УНСоюзу, зокрема членки, які є урядовцями Відділів, повинні зорганізувати принайменше по одному членові у 1976-му році, на початку Декади Жінки.

5. Членки УНСоюзу повинні продовжувати свою працю в ділянці суспільної опіки над хворими, потребуючими, старшими віком, вдовами і сиротами в дусі братерства, в ім'я якого засновано УНСоюз.

6. Головна Канцелярія УНСоюзу повинна веслати вислови співчуття вдовам по померлих членах і рівночасно повідомляти їх, що вони будуть отримувати „Свободу" безплатно впродовж 3 місяців, після чого зможуть стати передплатниками.

7. Призначити в бюджеті УНСоюзу суму $ 1,000 па акції та діяльність Жіночої Комісії.

Марія Душник — голова
Марія Чучман — секретар
Уляна Дячук
Анна Чопик
Анна Гарас
Текля Мороз

Запропоновані Жіночою Комісією резолюцію та рекомендації піддержав заступник головного предсідника д-р Іван Флис, після чого їх прийнято одноголосно.

Заступниця головного предсідника Марія Душник подякувала членкам Жіночої Комісії і попросила до звіту Організаційну Комісію. Вона попросила першого до слова голову Організаційної Комісії д-ра Івана Скальчука.

(Продовження буде)

СПОРТ

Редагує О. Твардовський

Спортові вісті з Вінніпеґу, Канада

І-ша Дружина УПАК „Україна" — 1976 рік

Атлетичний Клюб при Інституті Просвіта у Вінніпезі відзначив своє 60 -річчя

Минулого року Атлетичний Клюб при Інституті Просвіта у Вінніпезі відзначив своє 60-річчя спортової активности.

За час свого 60-річчя Атлетичний Клюб Інституту Просвіта виховав тисячі спортовців у різних ділянках, багато з яких продовжують свої спортові кар'єри в різних професійних клюбах на терені Канади і ЗСА. На протязі пройдених років дружини Атлетичного Клюбу Інституту Просвіти, здобули багатократно чемпіонати Вінніпеґу, Провінції Манітоба і Канади в основному в таких ділянках спорту, як: бейзбол, кошиківка і копаний м'яч.

В ювілейному 1976 році в проводі Атлетичного Клюбу працювали: П. Мельницький, Б. Бочна, Б. Кучарський, З. Глушок і А. Сучинський.

Дві дружини копаного м'яча виступали в Манітобській Центральній Футбольній Лізі: І-ша дружина під назвою „Україна" в І-ій Дивізії в складі: І. Верґун, В. Віліямс, Н. Деркач, Б. Демчишин, Г. Вольц, І Глушок, Д. Богаський, С Банціґ, Ю. Романович, Б Тимо, Б. Гаріс, Т. Ґетті А Мельник, Дж. Стетч, М. Ґертнер, — на усіх 10 клюбів, вигравши одну гру, ремісувавши одну і програвши 16, опинилася на останньому місці. Не зважаючи на свій фатальний сезон, — і у висліді останнє місце „Україна", мабуть залишиться дальше у вищій клясі Ліґи в зв'язку із реорганізацією, згідно з якою має бути створена поширена „Мейджор Дивізія".

Значно кращий сезон мала ІІ-га дружина, що виступала в 4-ій Дивізії, в якій виграли 11 гор, ремісувала два і програла три, завдяки чому здобула в показнику табелі гор друге місце. В наступному сезоні ІІ-га дружина виступатиме вже в ІІІ-ій Дивізії. В складі дружини „Львова" виступали: З. Романюк, Я. Головка, М. Дрепко, Г. Чапіль, В. Луців, Б. Чапіль, Т. Антонюс, В. Длуґош, Б. Опар, Р. Мисак, Б. Гайд, Б. Кроль, В. Яцків, М. Опар, Ю. Длуґош, Б. Вапляк, Р. Ґрабович, Ю. Король.

Активність Українських Спортових Дружин при Манітобському університеті

Після успішного сезону дружини копаного м'яча „Тризуб" в сезоні 1975 року, коли наші студенти здобули міжфакультетну Чашу університету, в черговому 1976 році, „Тризуб" вигравши 4-ри змагання і ремісувавши одні, ввійшов знову до фіналу, в якому цим разом після ремісового висліду 2:2, програв на карні стріли. В складі „Тризуба" виступали: З. Романюк, Ю. Король, Ю. Длуґош, Б. Тимко, І. Глушок, М. Дрепко, Т. Павлишин, В. Лущак, Ю. Ґрабович, В. Длуґош, Р. Ґрабович. Провідником дружини був П. Мельницький.

ВІДБИВАНКА

Мішана дівочо - хлоп'яча відбиванкова дружина при Українськім Студентськім Клюбі Манітобського університету, виграла конкуренційну Чашу згаданого університету.

ГАКІВКА

Відома гаківкова дружина „Козаки", що в минулому році відбула успішну зустріч з гаківковою дружиною „Чорноморська Січ" в Нюарку, — до цьогорічних Різдвяних іспитів відбула три змагання, виграла два і одні ремісувала, завдяки чому має добрі можливості знову здобути Чашу університету.

Відбиванкові першості України молоджиних збірних

—У днях 3 - 10 лютого в спортових залях міста Вінниці відбувся черговий відбиванковий турнір чоловічих збірних 13-ти областей і столиці України Києва.

Згідно з технічними вислідами звання першуна України здобула збірна Києва — 1, що згідно з повідомленнями кореспондентів виявилася найсильнішою. Змагуни Києва 1, грали сміливо, вони чудово імпровізували та вміло і своєчасно змінювали тактичний малюнок зустрічі. Високу клясу змагуни столиці України доповнювали й неабиякими вольовими якостями. Склад першунів України: В. Поліщук, С. Яковлів, І. Фенопетов, В, Устименко, О. Окіс, Г. Корольов, О. Гутор, Ю. Панченко, В. Пасюта. Тренери: В. Лайка, В. Каштанльян.

Кінцевий показник першенств України:

1). Київ — І
2). Дніпропетровська область
3). Одеська
4). Донецька
5). Харківська
6). Вінніцька
7). Запорізька
8). Львівська
9). Ворошиловградська
10). Полтавська
11). Чернівська
12). Київ — II
13). Херсонська.

На закінчення турніру були вибрані найкращі відбиванкарі України: Юрій Панченко (Київ - І), Станіслав Гура (Дніпропетровськ), Олександер Гутор (Київ - І), Володимир Пузиків (Харків), Віктор Власов (Вінниця).

ЖІНОЧІ ПЕРШОСТІ

У цьому часі, як у Вінниці проходив турнір чоловіків, у Харкові відбулися жіночі першості України, в яких взяло участь 15 збірних.

Кінцевий показник турніру жіночих збірних:

1). Ворошиловградська область
2). Київ - І
3). Одеська
4). Вінницька
5). Київ - II
6). Харківська
7). Полтавська
8). Запорізька
9). Дніпропетровська
10). Тернопільська
11). Кримська
12). Житомирська

(от)

Спортові вісті з України

Віра Бриндзей здобула новий успіх у ковзанярському спорті

На цьогорічних першенствах СССР, що проходили в Алма Ата, чолова змагунка України Віра Бриндзей з Києва впевнено випередила усіх учасниць в чотириборстві. На свій улюбленій кілометрівці 24-ри річна Віра наблизилася до світового рекорду ,1.23,72, від якого її віддалили 0,26 секунди.

Україна - Болгарія 282:196

У днях 25 - 26 грудня в Харкові відбулися міжнародні плавацькі змагання, в яких плаваки України перемогли збірну Болгарії, поданим вище вислідом. В українській дружині з різних причин не взяли участи в цих змаганнях, такі чолові змагуни, як: М. Юрчиняк, Л. Крутак та А. Власков.

Між жінками з українок перемоги осягнули: 100 м. Ірина Щинявська з Харковава — 1.01,72. 200 м. Т. Мариненко із Запоріжжя — 2.14,38 та 400 м. — 4.44,25. Володарка Кубка СССР у плаванні на спині К. Студенник з Києва перемогла Надію Ставко на 100 м. — 1.09,18 і 200 м — 2.27,87.

У конкуренції метеликом, не маючи гідних конкурентів спокійно перемогли: Наталка Попова та О. Манчинський — обоє з Харкова. С. Фесенко з Києва був першим на 400 м. — переможцем вийшов болгарин Г. Дангалапов — 2.15,44.

КОШИКІВКА

„Будівельник" Київ — РТІ Мінськ (Білорусія) 103:102
„Спартак" Ленінград 77:72
„Спартак" Лининград 77:72

Завдяки цим черговим перемогам українські кошиківкарі із столиці України дальше очолюють показник табелі гор 44-го чемпіонату СССР, маючи здобутих 8 точок і 765:679 відношення кошиків. Дальші місця займають: „Спартак" Ленінград (8 точок, але відбув 4-ри більше гри). „Динамо" Москва — 7, ЦСКА — 6-ть, „Динамо" Тбилісі — 5-ть, „Жальгіріс" 4-ри, РТІ — 4-ри, СКА (Ростов) 4-ри, „Калев" 4-ри, „Спартак" (Миколаїв Україна) 3-ри, „Статіба" 2, „Спартак" (В) 2 і „Уралмаш" 1.

Найкращими кошиківкарями „Будівельника" є: Ткаченко, Сальников, Рижик, Білостінний і Кобзів.

„Спартак" очолює показник гор першинств СССР

У Мукачеві в Україні (Закарпаття) і Алма Аті пройшли перші рунди першенств в ручному м'ячі (гендболі), після яких жіноча дружина українок із столиці України Києва очолила показник табелі гор, здобувши в 5 змаганнях 10 точок, і рекордове відношення ґолів 137: 41. Третє місце на усіх 12 зайняла Українська дружина „Колос" з Берегова на Закарпатті, що має на своєму конті 8:2 точок і 82:91 відношення ґолів. Це вже дев'ятий рік за порядком у СССР в цьому спорті домінують українки, які, як відомо були кількакратними чемпіонками Европи, а минулого року стали чемпіонками Олімпіяди. Чоловими змагунками тієї чемпіонської дружини є: Л. Бобрус, З. Турчина, Н. Шерстюк, К. Міщерук і ін.

Тренер дружини Ігор Турчин, визнаний у минулому році Спортовим Комітетом СССР до десятки найкращих.

У згадці про Турчина в „Спортивній Газеті" ч. 155, — О. Білий написав:... Йому сорок. Багато це чи мало? Він ніколи над цим не замислювався. Не має часу. Знає тільки одне — сьогодні слід зробити більше, ніж учора, а завтра — ніж сьогодні. Він, як кожний справжній мистець, ніколи невдоволений собою. Стихія Турчина — одвічний пошук. Він фантазує, він любить фантазувати... І тому кожне наступне тренування відрізняється від попереднього. Тому його суперникам лишається тільки здогадуватися, що „викине" київський тренер у тій чи іншій грі... Ігор Турчин, як і кожна людина, вміє хвилюватис, радіти, сердитися, усміхатися, втомлюватися і . . .

Спортові вісті з України

Чемпіонат України з легкої атлетики в закритому приміщенні

У днях 8-9 лютого в спортових залях політехнічного інституту в Донецьку відбулися легко - атлетичні змагання за чемпіонат України, в яких ряд молодих атлетів несподівано осягнули значні успіхи. В бігу на 60 метрів перші три місяці зайняли В. Ратушний — 6.5, В. Гнатенко — 6.6 і С. Владимирців — 6.7. 400 м. В. Архипенко — 50.4, А. Караулов — 50.4 і В. Машковський — 50.5. 800 м., А. Печериця — 1.52,8, О. Лисенко — 1.538, Є. Слободенюк — 1.53,6. 1500 м., М. Шаблій — 3.48,8, В. Гавадзін — 3.49,0, Є. Волков — 3.50,2. 5000 м., О. Шкорупій — 14.09,6, А. Недибалюк — 14.12,6, В. Севастьянов — 14.3,6. 60 м., бар'єрний біг, В. Найденко — 7:6,2, М. Авілов — 7:7,3, В. Підгурський — 7.7. Жердина: Ю. Прохоренко — 5.30, С. Кривозуб — 5.20, О. Осауленко — 5.00. Довжина: В. Голиней — 7.33, В. Пасечник — 7.31, О. Яковлев — 7.28. Ядро: А. Ярош — 19.39, В. Журба — 17.57. Диск: В. Журба — 58.86, А. Хороленко — 53.28, Г. Тищенко — 52.60. Молот: В. Чумак — 7.34, ц. Тамм — 66.30, В. Третяк — 66.00. Семиборство: О. Шабленко — 5485, Ю. Бесабаб — 5353, В. Бугай — 5289.

ЖІНКИ

Біг 60 м, З. Войтенко — 7.4, О. Кострикова — 7.5, Т. Малеванець — 7.5.
400 м., Н. Зюськова — 55.7, Т. Пророченко — 56,5, Л. Поппе — 56.6. 800 м., Н. Кожушеко — 2.11,4, Т. Єлізарова — 2.11,8, Н. Дорошенко — 2.11,9. 1500 м., Л. Смолка — 4.28,3, Н. Ралдугіна — 4.28,6, И. Фарфіуліна — 4.29,0.
60 м. барієрний біг: М. Кемечежі — 8.3,2, Л. Ориняньска — 8.4, Н. Кокуленко — 8.4. Скок у висоту: С. Орлова — 177,0, О. Бондаренко — 177, Т. Цуканова — 177. Скок у довжину: Т. Скачко — 6.42, В. Ковальова — 6.08, Н. Тарасова — 6.03. Ядро: В. Цапкаленко — 19.00, Н. Носенко — 17.47, В. Кот — 16.21.
Диск: Н. Мартинчук — 58.92, В. Кузьменко — 56.40, В. Попова — 51.26.

Концерт фортепіянових дуетів Люби й Іринея Жуків у Торонті

піяністи — Люба та Іриней Жуки

Як Люба, так і Іриней Жук добре відомі українській громаді з їхніх попередніх самостійних концертів чи гостинних виступів на високомистецьких імпрезах Торонта. Їхній репертуар є завжди вибагливо інший і сприємливий для найрізнороднішої публіки. В їхньому репертуарі завжди щось нового, цікавого для музично виробленої частини публіки і для загального слухача-любителя фортепіянових концертів.

Люба Жук була однією з перших, що виконувала при кожній нагоді свого виступу рядом із творами світової слави композиторів, зразки української музики, а деякі з них були прем'єрним виконанням на цьому континенті. Як Люба, так і її брат Іриней завжди дбали про популяризацію української музики серед своїх і чужих слухачів. А виступають вони не раз в. радіо, телепрограмах, із симфонічними оркестрами та подібних репрезентативних концертах Канади, Европи та ЗСА. Їхнє бо життя це — музика.

Люба та Іриней Жуки — це абсольвенти Мекґілського університету й Квебекської консерваторії в Монтреалі, учасниками-стипендіятами Міжнародної Літньої Академії Моцартеум у Зальцбурзі і Школи Красного Мистецтва Альбертського університету в Бенфі. Люба є професором музичного факультету Мекґіл університету та доцентом УВУ в Мюнхені.

Іриней, крім згаданих музичних студій, закінчив Королівський Музичний коледж у Лондоні й Музичну Школу Джуліярд у Ню Йорку та є докторантом відомої Консерваторії Пібаді в Балтиморі. Він має за собою ряд відзначень і нагород, як: „Артс сколаршип" та кількакратний „Феловшип" Канадської ради (Кенада Каунсил Феловшип). Іриней є членом професорського складу Квінс університету у Кінгстоні та Літньої Школи Мекґілського університету в Монтреалі. Крім численних концертів у Канаді, Европі й ЗСА, він є частим гостем державних телевізійних програм Сі-Бі-Сі.

Усі ці вирізнення досягнули Люба та Іриней Жуки, завдяки музичним здібностям, а в першу чергу своїй працьовитості.

Та говорячи про професійну музичну кар'єру Люби та Іринея Жуків, не можна минути дуже важливого моменту цієї талановитої сестри-брата пари. Вони не тільки мистці, а одночасно, як і вся їхня родина громадяни, які завжди знаходять час для услуг української громади. Люба викладає на УВУ, без неї рідко яка імпреза обходиться в Монтреалі, на її повсякчасне вирозуміння не раз розраховувала й торонтська громада. Іриней також відривається від своїх заплянованих зобов'язань, щоби прослухати українську музикуючу молодь, як член жюрі Українського Музичного Фестивалю в Торонто.

У суботу, 12-го березня Торонто вітатиме Любу й Іринея Жуків із їхньою ще однією інновацією, а саме: концертом, у програму якого входять фортепіянові дуети, в тому дуети й українських композиторів. Це очевидно ще більше урізноманітнить музичну програму.

Тож нехай торонтський концерт, який є одним із концертого турне східньої Канади, упевнить наших творчих музик у правдивості вибраного ними шляху музики взагалі, а української музики зокрема.

Українська музично заавансована молодь збагатить свій дотеперішній досвід, вслухуючись у мистецьке виконання вибраних творів відомих клясиків та сучасних українських і канадських композиторів, а всі ми досхочу налюбуємось музичною майстерністю Люби та Іринея Жуків в музично-ансамблевім звучанні, звучанні, якого так прагне душа після голосних буднів т.зв. музики.

Олена Глібович

В п'яту річницю смерти Івана Задорожного

Передо мною пластинка творів Миколи Фоменка. Видана досить давно, як вислід зусиль багатьох осіб, що вклали щось цінного в українську музичну культуру. Одним з виконавців на цій пластинці є Іван Задорожний, дириґент симфонічної оркестри.

Кілька днів тому, у нас в Торонті виступав хор „Думка" з Ню Йорку. На дружній зустрічі після концерту, згадувалися попередні дириґенти хору. Згадали й Івана Задорожного. Так, це він приїздив з хором „Думка" до нашого Торонта в 1965 році, та успішно виступав в Месі Голл. Український тижневик „Наша Мета" тоді писав: „Хор „Думка", під дириґентурою Івана Задорожного є тепер рішучо однією з наших найліпших хорових одиниць так якісно, як і оригінальністю репертуару, в чім очевидно велика заслуга дириґента."

А хто з любителів музики пригадує перший авторський концерт композитора Миколи Фоменка в 1955 році в Торонті, в катедрі св. Володимира, той пам'ятає, що одним з виконавців був Іван Задорожний. Він тоді проспівав кілька творів Фоменка при фортепіяновому супроводі самого композитора.

Іван Задорожний, людина мрій, плянів і конкретної праці. Людина, якій, добро музичної культури не тільки лежало на серці, а яка їй присвятила ціле своє життя. Сьогодні, в п'яту річницю смерти дириґента Івана Задорожного згадуємо його зі сумом, що передчасно від нас відійшов. Згадуємо його з вдячністю, за все, що він зробив для української музики. Українська музика живуча і повновартісна були слова Івана Задорожного. І як мистець, співак і дириґент він працею цілого свого життя потверджував свої слова.

Оксана Бризгун-Соколик

Детройт на допомогу Гарвардові

Український Детройт, від початку заіснування ідеї створення Катедр Українознавства при Гарвардському Університеті, стояв дуже близько до дії і по своєму та своїх можливостях реалізував допомогову акцію. Сюди приїздили представники ФКУ, члени молодого наукового дorосту, приїздив декілька разів проф. О. Пріцак. Тут відбувалися наукові конференції, „Гарвардські зустрічі", „Гарвардські вечори" з участю маґістрантів та докторантів і студійні імпрези, присвячені гарвардським темам.

Детройт завжди відгукувався на кожночасний заклик членів місцевого, дуже активного Відділу ФКУ. Збіркова кампанія проходила успішно і вона вже не є новиною для нашої громади. І тепер, на превелике диво, в досить перевантажений передріздвяний і Різдвяний час збірковими акціями група пань провела „Коляду на Український Гарвард", щоб завершити розпочате корисне діло. Не таку, романтичну коляду давніх українських традицій, ходженням із вертепом, по білому снігу і колядування від хати до хати. А таку — „модерну". Під проводом ініціятора цієї ідеї Ольги Дужої цей Комітет діяв від грудня до останніх днів лютого, в часі підсумування вислідів праці. Члени Комітету зверталися особисто при зустрічах, або телефонували до громадян доброї волі — допомогти Гарвардові. Допомогти зібрати ще один мільйон долярів, щоб всі катедри могли постійно діяти, і щоб Український Науковий Інститут в Кембріджі зі своїми студійними секторами виконав заплянoвану програму праці. Не дивлячись на свої приватні турботи і перевантаження іншими громадськими збірками, велике число свідомих, патріотичних із щирим українським серцем і великим зрозумінням до гарвардської справи — негайно відгукнулося. Переглядаючи список імен, жертводавців — можна побачити в ньому імена осіб, які вже давніше склали свою пожертву і тепер ще вдруге, а деякі втретє дали свій щирий даток. Між ними є також нові люди, які чекали на близьку, наглядну реалізацію „Гарвардського чуда" і поспішили із своєю допомогою. Це відрадне явище, яке наповнило заохотою збірщиків комітету коляди. Найбільшим успіхом в цій збірковій акції є те, що українська католицька церква Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії в Гемтремку, яку адмініструють оо. Василіяни пожертвувала від себе 500 долярів. Церква, що сама удержує свої Школи із пожертв вірних без державної допомоги і кожен найменший гріш потрібний для них на кожночасні видатки, — отці Василіяни уважали, що Український Гарвард є не менш важливий і дорогий українській громаді, як їхні власні школи і поділилися церковними приходами. Це клясичний приклад братньої любови. Приклад біблійного порядку. Його треба вважати шляхетним, прикладним братнім жестом, духовних отців великого вирозуміння. Хай отцеві парохові Інокентієві Лотоцькому і його співпрацівникам отцям духовним буде цей благородний дар записаний в добре діло на детройтському терені.

В загальному, збіркова акція в рамках коляди не зустрічала ніяких перешкод і досягнула тридцять сім тисяч дол., які Детройт додає вже не перший раз до бракуючого мільйона долярів. Дотепер число жертводавців на терені метрополії Детройт доходить до 900 осіб, і 74 установи та організації. В тому Детройт гордиться 56-ма меценатами, які дали тисячу або більше на Гарвардські цілі. В тій групі меценатів є шість товариств. Разом, не враховуючи цієї збірки „Коляди", — Детройт зібрав і відіслав до Гарварду двісті вісімнадцять тисяч і чотириста вісімдесят і чотири доляри.

Можливо, що це замало, але це щирий даток, він напевно підсилить збіркову працю в інших осередках і так ми всі разом завершимо нам всім дороге, спільне діло, — побудову осередку науки і культури. Це не діло кількох осіб, це діло всієї української спільноти зібрати в якнайскоршому часі один мільйон долярів на забезпечення фондів для трьох катедр Українознавчих студій при Гарвардському Університеті. Під цим гаслом повинна проходити вся наша праця наших громад в Америці, аж до остаточного завершення.

Михайло Бажанський

З надісланих видань

КУЗЬМЕНКО, СВІТЛАНА. Новоталалаївські рефлексії: Оповідання. Едмонтон — Торонто, Об'єднання Українських Письменників „Слово", 1976. 109ст. Мистецьке оформлення Мирона Левицького. Ілюстроване.

МАРУСЕНКО, ІВАН Є. Пісні мого серця: Вибрані вірші. Упорядкував д-р Іван Овечко. Міннеаполіс, Накладом автора, 1976. 104ст. Тверда обкладинка. З передмовою впорядника.

УКРАЇНСЬКИЙ ІСТОРИК. чч. 3-4(47-48); Рік видання дванадцятий. Ню Йорк —Торонто —Мюнхен, Українське Історичне Товариство, 1975. Головний редактор: Любомир Винар. 151ст. Ціна 7.50 дол.

ВЕЛИКИЙ А.Г.ЧСВВ. З літопису християнської України: Церковно-історичні радіолекції з Ватикану, т. УІІ, ХІХ стол. Рим-Італія, Видавництво оо.Василіян, 1976. (Серія Української Духовної Бібліотеки) 275 ст. Обкладинка Сестри Домініки С. Пушкаш, Служебниці ПНДМ; Ілюстрації-кінцівки — Г. Лужницький.

СОСНОВСЬКИЙ МИХАЙЛО. Нарис історії української політичної думки: Три есеї. Мюнхен, Сучасність, 1976. Відбитка з журналу „Сучасність" ч. 5(185), ч. 6(186), чч.7-8 (187-188); Серія Бібліотеки Прологу і Сучасности ч. 112; 64 ст.

КАЗАНІВСЬКИЙ, БОГДАН. Шляхом Леґенди: Спомини. Лондон, Українська Видавнича Спілка з фінансовою допомогою Петра Кірика з ЗСА, 1975. Тверда обкладинка. 393ст. З ілюстраціями та портретом Івана Климіва-Леґенди, якому книга присвячена.

ДМИТРИК, ІВАН. У лісах Лемківщини: Спомини вояка УПА. Редакція: Ніни Ільницької. Видавництво-Сучасність, 1976. Мапи: Йоахима Вишневецького. На обкладинці деталь з дереворіту Ніля Хасевича. Оформлення Якова Гніздовського. 303ст.

ANTONYCH, BOHDAN. Square of Angles: Selected Poems. Translated by Mark Rudman and Paul Nemser, with Bohdan Boychuk. Ann Arbor, Mich.: Ardis, 1977. (Ardis World Poets in Translation Series; no. 3) xx, 69 p. $2.95 pbk.

JOURNAL OF UKRAINIAN GRADUATE STUDIES. Published by The Canadian Institute of Ukrainian Studies. Vol. I, No. 1: Fall, 1976. Biannual; $4/yr. 100 p./issue. Subscriptions c/o Dept. of Slavic Languages and Literatures, 21 Sussex Ave., University of Toronto, Toronto, Ont., M5S 1A1.

MODERN SLAVIC LITERATURES: A Library of Literary Criticism. Vol. II: Bulgarian, Czecho-Slovak, Polish, Ukrainian and Yugoslav Literatures. Compiled and edited by Vasa D. Mihailovich, et al. (Ukrainian Literature, pp. 448-532, edited by Leo D. Rudnytzky.) New York: Frederick Ungar, 1976. xvi, 720 p. $30.00 hbk. Dictionary format; includes index of critics.

PALIJ, MICHAEL. The Anarchism of Nestor Makhno, 1918-1921: An Aspect of the Ukrainian Revolution. Seattle: University of Washington Press, 1977. (Publications on Russia and Eastern Europe of the Institute for Comparative and Foreign Area Studies; no. 7) 428 p. $14.50 hbk. Includes index and 104 p. bibliography.

UKRAINIANS IN PENNSYLVANIA: A Contribution to the Growth of the Commonwealth. Alexander Lushnycky, editor-in-chief. Philadelphia: Ukrainian Bicentennial Committee, 1976. 133 p. hbk.

УСВТ „Чорноморська Січ" відбуло Річні Загальні Збори

Нюарк (О.Т.) — У неділю, 27-го лютого, тут у власному приміщенні, відбулися Річні Загальні Збори Українського Спортово-Виховного Т-ва „Чорноморська Січ" у результаті яких переобрано, дещо доповнену, дотеперішню Управу. Збори, в яких взяло участь к.50-ти членів і кількох гостей, відкрив уступаючий голова М. Стебельський, який привітав присутніх і перевів вибір Президії, до якої ввійшли: А.Тимкевич — голова, В. Ткач — заступник і д-р Є Перейма — секретар.

Після прийняття порядку дня і відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів та затвердження Номінаційної комісії в складі: І.Ориняк — голова, Ю.Гельбік, З.Терлецький, І.Кігічак, Є.Чижович і П. Семенюк, у дальшому ході нарад відбулося звітування уступаючої Управи: голови М.Стебельського, заступника і керівника спортової секції О.Твардовського, секретаря — Я.Петруха. Надруковані фінансові звіти: господарського мгра І.Хамуляка і спортовий п-ні Надії Бакун — пояснювали Вол. Рудзінський, І.Ориняк і Вол. Бакун. Звіт Контрольної комісії подав, заст. голови д-р С.Парубчак. З докладних звітів уступаючої Управи присутні довідалися про загальний стан Т-ва, широку діяльність і значні успіхи, так в спортовій, як і господарській секціях. Занотовано дальший зріст членства, що під сучасну пору становить понад 160 старших і к. 200 молоді прилежних до 9-ти активних ланок. У діловому році дуже успішно проведено Спортову Школу на оселі „Верховина", в якій взяло участь понад 150 юначок й юнаків з різних міст ЗСА. Влаштовано історичну гаківкову зустріч з відомим у Канаді студентським гаківковим клюбом при Манітобському університеті у Вініпезі „Козаки". Численні дружини „Ч.Січ" в своїх виступах у загально-американських лігах і федераціях, як і СУАСТ-Схід та УСЦАК здобули ряд чемпіонатів у копаному м'ячі, відбиванці, плаванні, тенісі, настільному тенісі, лещатарстві, шахові, бриджові. УСВТ „Ч.Січ" було учасником майже всіх українських крайових спортових імпрез, а ряд „Січових" діячів виконували важливі обов'язки у Проводах наших Спортових Централь (СУАСТ-Схід, УСЦАК) та окремих Проводах різних турнірів таких, як: Фестивалю Молоді на оселі „Верховина", Трійкового відбиванкового на оселі „Союзівка" та ін. Ряд представників „Ч.Січ" брали участь і в інших громадських Комітетах, що влаштовували окремі національні свята, або проводили відповідні акції в обороні поневоленого українського народу. УСВТ „Ч.Січ" дружньо співпрацювало з різними спортовими і молодечими організаціями та хоча має власні великі фінансові потреби, виявило велику жертвенність на різні суспільно-громадські і спортові цілі.

Занотовано дальший прогрес у веденні господарки, головно „бари" хоча в цьому секторі бракувало кваліфікованих працівників. Загальний маєтковий стан не змінився і він становить суму к. 100 тис. дол. Обороту в „барі" було понад 75 тис. Оборот в спортовій секції перейшов суму 43 тис. долярів.

Найбільш коштовними, якщо йдеться про фінансування спортової активности, були: Спортова Школа, що заплатила оселі „Верховина" круглу суму 15 тис. дол., понад 4 тис. видано на оплату інструкторів, виряду та ін. Коло 9 тис.видано на активність дружин копаного м'яча, к. 2 тис. на ланку відбиванки, понад 2 тис. на гаківкову дружину і т.д. 1,000 дол. на видання органу Т-ва журналу „Наш Спорт".

Після вичерпних звітів, запитів окремих членів і відповідей поодиноких членів уступаючої Управи, відбулася коротка, ділова дискусія над звітами, після якої на пропозицію Контрольної комісії, Збори, великою більшістю голосів уділили уступаючій Управі абсолюторію. На пропозицію Номінаційної комісії, Збори вибрали Управу на біжучий діловий рік у такому складі: М. Стебельський — голова Т-ва, Ю. Гельбік — заступник і голова господарської секції, О. Твардовський — заступник і голова спортової секції, Я. Петрух — секретар спортової секції, д-р Є.Перейма — скретар господарської секції. На інші пости в Управі, ланкових і управителів дружин обрано: П.Семенюка, В. Матияша, Я.Олійника, І.Васькова, І.Нагорняка, Я.Вільчинського і Ю.Гординського (господарча секція), інж. Д.Олійника, Надію Бакун, О.Дуткевича, Є.Чижовича, П.Смука, І.Ілемського, П. Колісника, М. Сергієва, мгра І.Хамуляка, А.Охрименка, В.Маркуся, А.Ґбура, інж. А.Лапичака, Любу Лапичак, О.Лебедя, А.Поповича, Вал.Олійника, інж. Ю. Храневича, інж. Б.Кучинського, інж. Я.Ткача, інж. М.Яворського, В.Потежного, Ю. Ілемського, С.Нагорняка — спортова секція. Контрольна комісія: І. Ориняк — голова, д-р С. Парубчак, Р.Лапичак, О. Сигіда, В.Роговський. Товариський суд: В.Васічко — голова, О.Бойко, О.Труш, К.Гречак, З.Терлецький. Статутова комісія: Л.Рудзінський — голова, В.Ткач, В.Клапіщак. Перейнявши на закінчення ведення Зборів, голова Т-ва в імені новообраних членів Управи подякував за довір'я і попросив учасників на прийняття, що відбулося в дружній атмосфері в іншій домівці.

Микола Бобеляк очолив Відділ УККА у Трой

Трой, Н. Й. (І. Д.) — 5-го лютого ц. р. ідбулися тут в церковній залі Свято-Покровської парафії 23-ті загальні збори Відділу УККА при участі 30 членів. Відкрив збори голова Р. Гарасимяк, вітаючи приявних. До президії зборів були обрані: голова В. Боднар, секретар І. Дурбак. Голова зборів запросив до почесної президії о. І. Куліша та В. Базара зі Свято-Миколаївської парафії УПЦ. Уступаючий голова Р. Гарасимяк здав звіт з діяльности. Відділ брав живу участь у торжествах подвійного ювілею: 200-ліття незалежности Америки та 100-ліття масового українського поселення в ЗСА. Дохід з ювілейних імпрез призначено на видання історії української громади у Трою. Переведено запляновану працю при співучасті Відділу СУА. Подякував о. І. Кулішеві за добру співпрацю та членам управи.Секретар В. Коцур подав стан членства. Тепер є 46 членів, три вибули із-за недуги, прибули 2 нові члени. Прибуло 10 листів, вислано 6. Продано ювілейні жетони і брошури. Скарбник І. Удич подав, що приходу було 2,751.94 дол., розходу — 1,584.93 дол., в касі є 1,167.01 дол. Вислано 100 дол. на Гарвард, 64 дол. — на інвалідів, 50 дол. — на стипендію на літніх курсах українознавства в Гарварді. Висилка делегата на XII Конгрес УККА коштувала 90 дол. На УНФонд зібрано 960 дол. Культ. осв. референт В. Боднар звітував про свою діяльність. Тому що Окружний Комітет Відділів УККА організував наші імпрези для цілої округи, він співпрацював з ним, брав участь у праці Ювілейного Комітету 200-ліття Америки.

Від Контрольної Комісії звітував М. Бобеляк: Кон. Комісія знайшла діловодство в порядку, тому він поставив внесення на уділення абсолюторії уступаючій Управі. В дискусії промовляли о. І. Куліш і І. Дурбак. Після того одноголосно прийнято внесення на уділення абсолюторії з подякою уступаючій управі Відділу. До нової Управи були обрані: Микола Бобеляк — голова, В. Коцур і Я.Хорват — заступники, В. Боднар — секретар, В. Колодій — англомовний секретар, І. Удич — скарбник, Ст. Єдинак — помічник, Д. Хорват — культ.-осв. реф., М. Бобеляк, мол., — помічник, прес. реф. — І. Дурбак. Члени Управи: Т. Гаврилюк, В. Терновий, В. Роман, І. Жеребинський, Р. Матейчук. Контр. Комісія: голова — Р. Гарасимяк, члени: Ст. Коновальчук і М. Матейчук. Почесний член — о. І. Куліш. Новообраний голова подякував за вибір. Обговорено плян праці. Вкінці о. І. Куліш провів молитву. Після закінчення зборів відбулося скромне прийняття, що його підготовили членки Відділу СУА й Сестрицтва.

Загальні Збори УККА в Ютиці

У суботу, 12-го лютого ц. р., Ютицький Відділ УККА відбув Загальні Збори у приміщенні парафіяльного дому української католицької церкви. Збори відкрив голова інж. Ярослав Яцковський, вітаючи представників української католицької церкви і місцевих організацій. Культурно-освітня референтка Ярослава Томич у вступному слові з'ясувала ролю і завдання УККА в Америці.

Саме тепер пробігає 26-й рік існування Ютицького Відділу, який може чванитись тим, що є одним із найстарших Відділів на терені Нюйоркського стейту. Напротязі майже 30-ох літ місцевий Відділ невтомно продовжував свою працю в обставинах, які часами не дуже то були сприятливі для посилення і розбудови ширшої громадської роботи. Все ж Відділ УККА був єдиним і незаступним координаційним центром різнородних політичних акцій, до якого горнулись українські організації і об'єднувалась здорова громадська думка.

У 1976 р. за ініціятивою УККА в Ютиці відсвятковано роковини Листопада, Т. Шевченка, 50-ліття С. Петлюри, а завершенням усіх тих імпрез були Січневі Роковини, під час яких делеґація УККА відвідала посадника Едварда Ганну, який проголосив 22-ге січня „Українським Днем" в Ютиці. Одним із кращих досягнень української громади був спільний виступ українських церков і організацій на Міжнародному Фестивалі Націй, що відбувся минулого травня. Українська культурно-мистецька виставка під час цієї імпрези зайняла передове місце і розголос в американській пресі, як також і найкраще признання серед американської публіки. У жовтні делегати Відділу взяли участь у 12-му Конгресі УККА. Із визначних наших громадян, що відвідали українську громаду в Ютиці були: проф. Кубійович, д-р Фіґоль, д-р М. Куропась і голова Комітету 200-ліття Америки Я. Гайвас.

В будучому новообрана Управа докладе всіх старань, щоб придбати більше платників Українського Національного Фонду. Запроєктовано теж відсвяткувати 25-тий Ювілей Відділу та видати книжку про поселення українців у „Могавк Веллі" і розвій українського церковного і громадського життя в Ютиці та околиці.

До нової Управи на 1977 рік увійшли: голова — Ярослав Яцковський; заступник: Володимир Величко; секретар: Петро Ярмак; скарбник: Василь Пилипчук; культ-освітня референтура — Ярослава Томич, голова; від ООЧСУ-Осип Ліщинський, СУМА-Степан Мельник, СУА-Анна Кошикар, Пласт-Володимира Смик. Референт преси: Богдан Рабій; референт Національного Фонду — Володимир Івасів; член Управи: Зиновій Боднарчук; Контрольна комісія: о. Йосиф Лукашевич — голова, члени: Василь Рабарський і Орися Запаранюк.

Річні збори 204-го Від. УНС ім. о. Гончаренка в Ню Йорку

Як було повідомлено в пресі, 20-го лютого ц. р., в приміщенні „Самопомочі" в Ню Йорку, згідно зі статутом, відбуто Річні Загальні Збори, які відкрив уступаючий голова 204-го Від. УНС ім. о. Агапія Гончаренка. Після відчитання порядку нарад, який прийнято без змін, та вшануванням одинадцятьох померших у звітньому часі членів,в тім й інж. Евг. Ляховича,обрано Президію Зборів.На внесок ред. Ореста Питляра на голову обрано д-ра Ол. Соколишина, а на секретаря — д-ра Василя Палідвора. До Президії попрошено й голову Комітету Окружних Союзових Відділів Великого Ню Йорку й Округи Миколу Хоманчука, якого приявні привітали оплесками. Протокол попередніх Річних Загальних Зборів, що відбулися 20-го лютого м. р. , точно рік тому взад, відчитав д-р Василь Палідвор, і його прийнято без змін.

За діяльність Відділу звітував уступаючий голова д-р Ол. Соколишин, який вказав, що, крім чисто союзової праці, як приєднання членів, збирання й висилання до Централі вкладок, Відділ брав активну участь у громадській праці, як відзначення 200-річчя Американської Революції та 100-річчя поселення українців в Америці, до якого то Комітету активно включилися голова д-р Ол. Соколишин та заст. секр. Софія Карплюк, беручи активну участь у всіх імпрезах: Фестивалю, влаштування вистави Української книжки в бібліотеці св. Юра в Ню Йорку, імпрезах в Рокефелер Сентер, на Волл стріт й на Маніфестації й походу по П'ятій евеню до Браєнт Парку. Відділ дав оголошення до Пропам'ятної книги того Комітету, що її видав д-р Вас. Вереш, яку з книжкою Вол. Вертсмана: „Юкреніен ін Амеріка: 1608-1975, виданої 1976 р., вложено до капсулі часу, що її мають відкрити за других 100 років. Відділ взяв участь в XII Конгресі УККА в Ню Йорку, і його представника д-ра Ол. Соколишина обрано до Громадського суду УККА. Коли Комітет 200- й 100-річчя вшановував бенкетом наших піонерів, то від нашого Відділу виголосила слово англійською мовою Софія Карплюк, а голова після відповідного слова вшанував сеньйора українських книгарів Америки Мирона Сурмача старшого, якому від комітету вручив відповідну таблицю.

Слово голови про М. Сурмача в поширеному виді поміщено у „Віснику" ООЧСУ за лютий 1977 р. Відзначено також 60-річчя смерти патрона нашого відділу козака-священика Агапія Гончаренка, поміщенням статті д-ра Ол. Соколишина на сторінках Вісника ООЧСУ за січень 1977 р. На вшануванню маестра Гр. Китастого, після успішного концерту Бандуристів в Гантер коледжу, на прийнятті в Українському Американському Інституті в Ню Йорку, що його зафундував д-р В. Вереш і Стефанія Прончак, вручили Ювілятові печиво у формі бандури з відповідним написом. Відділ теж брав участь в працях Комітету Об'єднаних Відділів УНС нашого терену та Комітету Об'єднаних Американсько-Українських Організацій в Метрополітальному Відділі УККА, де члени нашого Відділу ввійшли до управ тих організацій.

Про касові обороти Відділу звітував касир ред. Орест Питляр, який вказав, що по стороні приходів за звітний час було 654,36 дол. які складалися із 10-центових вкладок до Відділу в сумі 460,10 дол. та відсотків з готівки Відділу в банку в сумі 194,26. По стороні розходів було 591,14 дол. Отже залишилася невеличка сума доходу. Софія Карплюк звітувала про її участь в імпрезах Комітету 200-річчя Америки й 100-річчя поселення українців у ЗСА, допомагаючи в англомовній інформації про ті річниці, беручи участь в хорах, у маніфестаційному поході по П'ятій евеню й т. п. Вона у звітному часі приєднала до Відділу теж одного члена. Обширний звіт про фінансову господарку Відділу й рух членів подав довголітній секретар Відділу д-р Василь Палідвор, вказуючи на труднощі серед яких велася праця Відділу, а саме: велике число союзових Відділів на долині міста Ню Йорку, вік понад 65 років, який утруднює переасикурування члена, якому достигає ґрамота й він ще міг би бути заасекурований. Відділ теж старіється, бо в 1975 р. відзначив його 50-річчя, а його членство є по всій Америці. Сьогодні Відділ нараховує 646 членів. Д-р В. Палідвор сам приєднав 30-ох членів й таким чином Відділ мав лише малу втрату, тільки 3 члени. Д-р В. Палідвор зазначив, що люди вже беруть вищі грамоти, тобто на більші суми, й йому вдалося забезпечити одного члена на суму 15,000 дол.

За звітний час Відділ вислав до каси Головного Уряду УНС 30,936,78 дол. Д-р В. Палідвор зазначив, що Відділ має до вирівняння 815, 35 дол. за наших членів. Він також старався про допомогу нашим потребуючим членам і рівнож брав участь в громадській праці Ню Йорку. За Контрольну Комісію звітував її голова д-р Іван Козак, який спільно з інж. Мих. Шпонтаком та п-і Оксаною Марко перевів контролю майна Відділу й його діловодства, ствердивши, що все книговедення, записи прибутків й витрат є згідні зі звітуванням касира, й що майно Відділу на 31-го грудня 1976 р. виносить 2754,19 долярів. У дискусії забрали слово адв. Тарас Керницький, ред. Орест Питляр, адв. Мик. Гаврилко, д-р Іван Козак та інші,яким відповідали голова й секретар. Після дискусії, її голова попросив до слова голову Комітету Окружних Відділів Миколу Хоманчука, який привітав Відділ, зазначуючи, що він є одним з найкращих у системі УНС. Мабуть тому, що секретарем є довголітній працівник д-р Василь Палідвор, який є вже 15-ий раз членом Клюбу заслужених союзовців та кількакратно нагороджений за його союзову роботу, зокрема в приєднуванні нових членів. Серед 34-ох Відділів нашої Нюйоркської Округи 204-ий Відділ є найбільш активним, тому М. Хоманчук побажав йому дальших успіхів й росту. Він також подякував Управі Відділу за участь в працях Комітету 200 та 100-річчя.

Опісля, на внесок адв. Мик. Гаврилка, який підтримав ред. Орест Питляр, переобрано стару Управу в такому складі: д-р Ол. Соколишин — предсідник, інж. Любомир Зєлик — заступник предсідника, д-р Василь Палідвор — секретар, Софія Карплюк - заступниця секретаря, мгр Орест Питляр—скарбник і Ярослав Косоновський - член Управи. До Контрольної Комісії на голову обрано д-ра Івана Козака, на членів інж. Михайла Шпонтака та Оксану Марко, а на заступника адв. Тараса Керницького. Голова подякував за вибір й при внесках звернув увагу на передконвенційну кампанію у приєднанні нових членів, про що докладніше реферував касир д-р Вас. Палідвор. На пропозицію голови приявні теж зібрали на Українських Інвалідів 20 дол., яких передано д-рові Ів. Козакові. Після вичерпання порядку нарад, голова закрив збори й попросив приявних до перекуски, що її приготовив наш касир.

Д-р Ол. Соколишин
Предсідник 204 Від. УНС
ім. о. Агапія Гончаренка

Після святкувань у Боффало

Згідно з опрацьованим Екзекутивою УККА пляном — Боффалівська українська громада відсвяткувала роковини Державности й Соборности України в п'ятницю 21-го січня ц.р. О год. 10:15 ранку в канцелярії Повітової Управи підписано відповідні проклямації в присутності численної української делеґації. Проклямації підписали: повітовий староста Едвард Ріґен і комішенер Ґас Франчик — в заступстві посадника міста Стенлі Маковського. Посадник не міг підписати особисто, бо в тому часі перебував у Вашінґтоні у зв'язку з президентською інавґурацією, що відбулася попереднього дня. Українську делеґацію очолив голова Відділу УККА Василь Шарван. Крім нього делеґацію творили: д-р Андрій Дякун — від УККА, Василь Пристайко — УККА, д-р Богдан Гарасим — УККА, Леонід Царик і Таня Овчаренко — православної громади, Володимир Дзюба — Т-ва Сприяння УНР, Богдан Мороз — ООЧСУ, Даша Процик і Леся Петрівська — ОЖОЧСУ, Степан Ґорґанюк і Леся Ґорґанюк — СУМА, Анна Макух — від 49-го Відділу Союзу Українок, Роксоляна Пікас і Олена Коритник — від 97-го Відділу СУА, д-р Уляна Лоза — Лікарського Т-ва, Степан Ґреґуляк — Гуцульського Т-ва (був у гуцульській ноші), Борис Лоза — Студентського Т-ва, Борис Шарван — як фотограф від УККА.

Про цю подію сповістили згодом місту і повітові українські національні прапори, що їх уміщено перед будинками Міської і Повітової Управ. А підписання проклямацій можна було оглядати у вечірніх годинах на екранах телевізорів.

У вечері того ж дня в готелі Статлер Гілтон відбулася основна імпреза, що складалася з бенкету, концерту і балю.

Бенкет відкрив голова Екзекутиви УККА Василь Шарван, вітаючи приявних

Роковин 22-го Січню для усіх поколінь, а проводив ним заступник голови д-р Андрій Дякун. Трапезу започатковано й закінчено молитвою. Молитву провели: о. митр. Павло Івахів і о. настоятель Петро Сагайдачний.

З нагоди цього українського національного Свята на адресу УККА наспіло чимало письмових привітань. З огляду на обмежений час — усні привіти обмежено до двох. Склали їх: староста Едвард Ріґен і Ґас Франчик в заступстві посадника. Останній зачитав ще листа від посадника Маковського, в якому висловив Василеві Шарванові ґратуляції з приводу його п'ятирічного головування в УККА.

Після трапези були виголошені дві доповіді: д-ра Едварда О'Коннора (англійською мовою) і д-ра Михайла Лози (українською мовою).Обидва промовці поставили акцент на справі свободи для окремих націй.

Концертова частина проходила на тлі чудової декорації, що символізувала Державність і Соборність. Декорацію оформив мистець Мар'ян Борачок. Програму концерту виповнили: мішаний хор „Бурлаки", під керівництвом проф. Юрія Лаврівського, і запрошена з Монтреалю солістка-співачка Марійка Чолій. Хорові акомпаньював молодий надійний піяніст Олександер Коваль. Сольові партії в „Пісні про Україну" виконали Маруся Пришляк і Діяна Стасюк. Рясними, теплими оплесками присутні нагородили і хор, і солістку. На закінчення хор відспівав український національний гимн. З хором співали всі присутні. Американський національний гимн відспівано на початку бенкету. Відспівала його Галя Пришляк. Чудові декорації виконав мистець Маріян Борачок.

По концерті розпочався баль, що тривав поза третю годину ночі. Ті, що люблять танцювати, мали змогу натанцюватися до схочу, бо оркестра „Мелодійні ночі" з Рочестеру недавала відпочинку своїм інструментам, а тим самим і ногам гостей. Слід признати, що оркестра заімпонувала публіці.

Атракцією балю був конкурс на найкращі вишивані вечірні сукні. До конкурсу стануло кількадесят пань. Покликане до цього конкурсу жюрі (Марійка Чолій, Марія Паньків, Роксоляна Пікас, Даша Процик і Юрій Лаврівський) мало важке завдання. Нелегко було рішитися, котрі сукні найкращі. Але вкінці, і контенстантки, і всі інші гості діждалися осуду. Початково було встановлено Екзекутивою УККА три нагороди, але жюрі було змушене збільшити кількість нагород до чотирьох. Перша нагорода — в сумі 50 дол. припала Оксані Ґоловатій, друга — в сумі 35 дол. Оксані Михаськів, третя — в сумі 25 дол. Анні Кордупель і четверта — в сумі 15 дол. Ярославі Борачок.

Не дивлячись на прикру морозну й снігову погоду, в імпрезі взяло участь понад 300 осіб. У тому числі були представники місцевої адміністрації і суспільних організацій, а також представники інших етнічних громад. Між присутніми було чимало молоді.

Мих. Лоза

Новий лікар-хіропрактор Б. Савка в Детройті

Д-р Богдан Савка

Вітаємо нового лікаря-хіропрактора і радіємо успіхами нашої молоіі.

Д-р Богдан Савка народився 13-го грудня 1948 р. у Детройті, Міч., є сином Катерини і бл. п. Адама Савки. Початкову освіту він одержав у парафіяльній школі Непорочного Зачаття в Гемтремку Міч., а середню в Українській Вищій школі при згаданій парафії.

На протязі кількох літ, він учащав до Школи Українознавства, та належав до Пласту. По закінченні середньої освіти, він записується на католицький університет в Детройті.

Закінчивши університетські студії, він вступив до американської армії і там перебуває два роки. По закінченні служби в армії, виїжджає до стейту Айова, де записується до Пальмер коледжу хіропрактики, в Девенпорті, Айова. Там він студіює чотири роки та в грудні м.р. одержує диплом д-ра хіропрактора.

Крім цього молодий професіоналіст є також великим любителем спорту, де грає в українськім спортовім Т-ві „Черник".

Д-р Богдан Савка є свідомий і гордий зі свого українського походження та в своєму життю зберігатиме ім'я країни своїх батьків у вільному світі. В 1975 році він одружується з українкою Софією Кравець, яка працює як учителька в Медісон Гай, Міч.

Д-р Богдан Савка плянує відчинити свої власну канцелярію в Детройті, Міч.

Успіхом його радіють — його дружина Софія, мати Катерина з мужем М. Іванчуком і сестричка Марта з мужем Володимиром.

Д-р Богдан Савка і його рідня є членами 146-го Від. УНСоюзу.

Г. К., секр. 146 Від. УНС.

Вісті з Українського Літературного Фонду ім. Івана Франка в Чікаго

У ювілейному році свого Патрона Івана Франка (120-ліття народин і 60-ліття смерти) та з нагоди 20-ліття свого існування і праці — Український Літературний Фонд ім. І.Франка в Чікаго — відбув свої Ювілейні Загальні Збори 26-го травня м.р., на яких вибрано членів Правління у такому складі: мгр Адам Антонович — голова, д-р Роман Кобилецький — заступник голови, Рома Турянська — секретар, мгр Мирослав Турянський — фінансовий референт, мгр Роман Кецала — скарбник, бл.п.ред.Микола Денисюк —організаційний і пресовий референт, мгр Василь Іващук — референт зв'язків, мгр Володимир Ничай дир. Омелян Плешкевич і Петро Хома — вільні члени. Члени Ради:д-р Теодор Ткачук — голова, члени: Галина Кунінська, дир. Роман Мицик, мгр Теодат Школьник, інж. Теофіль Форович, проф. К.Тучапський; Клнтродьна комісія: інж. Богдан Білинський — голова, члени: Ф.Дахнівська, проф. М.Зарицький.

Згідно з постановою Ювілейних Загальних Зборів - Правління проголосило П'ятий Літературний Конкурс на нйкращі літературні твори, включаючи також твори для дітей та молоді, що вийшли друком в рр.1974 до 1977 включно. Цей Комунікат подано вже з кінцем червня м.р. до всієї української преси з зазначенням, що на цей Конкурс призначено збільшені суми на нагороди — разом 5.000 тисяч дол. Участь у Конкурсі приймають всі українські письменники у вільному світі. Автори, які бажають взяти участь у цьому Конкурсі мають прислати 8 примірників свого твору для передання їх членам Жюрі найпізніше до кінця січня 1978 р. Закінчення Конкурсу і роздача нагород запляновано на кінець грудня 1978р.

Особовий склад Жюрі: д-р Гр.Лужницький — голова, ред.Л.Бурачинська, д-р І.Качуровський, д-р М.Кушнір, д-р Л. Онишкевич, проф. Б.Рубчак, мгр А.Стебельська.

Український Літературний Фонд ім. І.Франка в Чікаго є членом Ради справ Культури при Світовому Конгресі Вільних Українців СКВУ) і в найближчому часі творитиме свої представництва в різних осередках українського поселення.

На сторінках „Свободи" читали ми клич „Рятуйте наші душі!" — Цей клич несеться до нас із сторозтерзаної України устами політичних в'язнів, які обстоюють рідне слово, рідну культуру, бо Москва насильно ліквідує українські видання, насильно здушує все те, що українське. „У хвилину, коли на рідних землях повною парою ведеться дія омосковщення українського народу, на нас, українців у вільному світі, лежить історична відповідальність зберегти тут нашу субстанцію.." — сказано в одному звідомленні. Одним із засобів збереження цієї субстанції, всього, що рідне — це рідне слово, рідна література, яку мусимо плекати у вільному світі, а її творців-письменників піддержувати морально і матеріяльно, що і є ціллю УЛФ ім. І.Франко в Чікаго

Ця справа знаходить уже широкий відгомін серед нашої громади та любителів книжки. З хвилиною проголошення п'ятого Конкурсу в червні 1976, почали приходити не тільки твори від письменників призначені на Конкурс, але й поважні пожертви та окремі фундації на ту благородну ціль.

Списки жертводавців подамо зголом.

Усе листування і твори призначені на Конкурс просимо посилати на адресу секретаря УЛФ, яку подаємо нижче.

R. Turianska
2431 W. Rice St.
Chicago, Ill. 60622

Правління Українського Літературного Фонду ім. Івана Франка в Чікаго.

ПРО СТАРИЙ І НОВИЙ ДЕТАНТ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

що треба боротися за людські права всюди, чого ЗСА ніби ніколи не робили. Притягнув він тут і співпрацю ЗСА з Еспанією Франка, Португалію Салязара і Грецію полковників, та ще й висунув, очевидно на його думку, нищівне питання: — ,,Чи Куба Батісти була хоч трохи ліпша від Куби Кастра?''. В.Дунлап не може навіть зробити відповідних висновків із фактів, які сам наводить. Та ж відомо, що тепер і Еспанія, і Португалія, і Греція вже є, або далеко зайшли у напрямі демократії. Куба Батісти сиділа тихо і нікому свого ладу не старалася накинути, а кастрівська Куба від початку свого заіснування старалася поширити свою систему на інші країни, найновішим доказом чого є явна інтервенція в Анголі і замаскована в Джамейці. Отже, вже хочби оці згадані факти доказують, що некомуністичні диктатури творяться ад гок, є продуктом певної специфічної ситуації і падають, як тільки ситуація міняється, або вже найвище зі смертю диктатора. Вони не мають під собою ідеологічної бази і не мають спеціяльної програми, щоб свою форму влади ширити на інші країни. Зовсім відмінна справа з комуністичними режимами. Вони виростають з ідеології, яка оголосила себе ,,науковою'', ,,передовою'', ,,одиноко правильною'', що, хоче того хтось чи не хоче, остаточно запанує на цілому світі. І коли з перспективи нинішнього дня дійсно нема різниці між позбавленням людських прав громадян СССР і, скажім, Парагваю, то з перспективи майбутнього —різниця величезна. І ця різниця особливо ясно виходить з об'єктивної аналізи детанту.

У всякій грі, як загально відомо, є правила, які однаково зобов'язують усіх грачів. Це є самозрозумілий, загально прийнятий стандарт, який ніхто не ставить під сумнів. Напевно, скажім, любителі покера не могли б собі уявити ситуації, у якій два індивіди засідали б до тої газардної гри кожний зі своїми власними правилами. А якраз така ситуація існувала тоді, як бувший державний секретар Кісінджер засідав до політичного покера із Брежнєвим. І коли оборонці детанту, точніше старого, кісінджерського детанту, писали на сторінках ,,Свободи'', що ,,ніхто не пов'язує детанту із виелімінуванням ідеологічного конфлікту між ЗСА і СССР'', то вони подавали правила гри, яких дотримувався Брежнєв. Американська ж бо сторона, як тільки почався старий детант, була переповнена пеанами на честь ,,відідеологізованої'' міжнародної політики.

З приходом у Вашінгтоні до влади нової адміністрації почався і новий детант, бо президент Картер вважав за відповідне негайно дати знати Брежнєву, що він наполягатиме на стосуванні одних і тих самих правил обома партнерами. Бувши переконаним у неможливості прийняття Брежнєвим американських правил, він рішився перейняти совєтські. І тому, фактично, можна уважати, що увесь оцей шум довкруги оборони людських прав зчинився через непорозуміння. Це ж бо ніщо інше як отой ,,ідеологічний конфлікт'', ота ,,ідеологічна боротьба'', яку Кісінджер безуспішно намагався виелімінувати із правил гри, яле якої ввесь час беззастережно придержувався Брежнєв.

Дуже добре це представив згадуваний вже спеціяліст Віктор Зорза у недавній статті ,,Дисиденти й історична конечність'' (,,Менчестер Ґардіян'', 6 бер.). Наводить він слова Брежнєва: — ,,Ми не ховаємо наших поглядів. Совєтський Союз продовжуватиме допомагати народам боротися за їхню свободу,бо так нам наказує наше революційне сумління і наші комуністичні переконання''. І тоді Зорза зовсім слушно запитує: — ,,Але якщо це так, то чому він (Брежнєв) має протестувати проти того, що Картер обороняє людські права, як то йому наказує західня традиція і гуманістична совість? Чому мало б Брежнєву бути дозволене те, що не дозволяється Картерові?''

І тут є власне ота найважніша причина, чому не можна змішувати, не можна кидати у один горщок авторитарні режими в некомуністичних і комуністичних країнах. У світлі киненого виклику некомуністичні авторитарні режими — це немов боляки на організмі західніх демократій; комуністичні ж режими — це зовсім новий організм, організм ніби то вищої, кращої, досконалішої форми від організму західніх демократій.

І тому всі оті питання, чи оборона людських прав ,,полегшить чи погіршить долю дисидентів'' є висловом трагічного непорозуміння. І тому не по суті є підхід канадського прем'єр-міністра Трудо, який хоче допомагати дисидентам шляхом позакулісової дипломатії. Справа бо не в самій допомозі, а в розкритті перед усім світом усіх викривлень і аномалій нового організму. Є ж багато людей, які не вірять в існування тих викривлень, а багато знов не вірять, що вони доходять до таких спотворних форм. Тим то можна пояснити факт, що на Заході було багато інтелігентних людей, заскочених силою протестів в комуністичних країнах, от хоч би Его Бар, архітект політики покращання відносин зі Східньою Німеччиною бувшого канцлера Віллі Ьрандта.

У цілому тому шумі важливим є також і аспект, на який звернув увагу Генрі Фейрлі у ,,Вашінгтон Повст''. Він каже, що завдяки Картерові ті, які борються за людські права в комуністичних країнах, ,,не почуються більше опущеними. І це є те, що має значення, — більше як гармати і літаки — коли ведеться затяжна довга боротьба проти опресії. У такій бо боротьбі необхідним, конечним є переконання, що як довго ця боротьба не велася б, вона не піде на марно''.

Теодор Хай переобраний...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

головний радний Євген Іванців.

Наради, в яких взяли участь представники Відділів Балтимору, Вашінгтону і Куртіс Бей, відкрив і на бажання зібраних ними проводив голова Округи Теодор Хай, а обов'язки протоколянта сповняв Остап Зенюк. Відкриваючи наради, Теодор Хай привітав приявних, зокрема представників Головного Уряду УНСоюзу та дружину д-ра Куропася, пані Лесю, колишню „Міс Союзівки". З черги приступлено до звітів уступаючої Управи.

Теодор Хай звітував за цілість праці Окружного Комітету. За його словами, Округа придбала в звітовому часі 53 члени, відбула два рази окружні наради, члени Управи були заанґажовані у святкуваннях 200-річчя Американської Революції і 100-річчя українського поселення в Америці. Інформував, що разом з Іваном Малком, секретарем 320 Відділу УНС, належать до Комітету Братських Союзів стейту Меріленд. Секретар Округи Остап Зенюк подав дані про кореспонденційну працю, а касир Іван Малко звітував про фінансову господарку Округи. За Контрольну Комісію звітував Емануїл Притула, який і поставив внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі. По запитах і дискусії над звітами обрано Управу Округи на 1977 рік в складі: Теодор Хай — голова, мґр Богдан Ясінський, Адам Ціздин і інж. Лев Блонарович — заступники голови, Остап Зенюк — секретар, Іван Малко — касир. До Контрольної Комісії обрано дир. Емануїла Притулу — голова, та Данила Пісецького і д-ра Ярослава Гелету — члени.

З черги до слова були запрошені представники Головного Уряду УНСоюзу. Першим говорив головний радний Євген Іванців, який заторкнув співпрацю секретарів з ним, як радним, запевнивши всіх, що допоможе їм в організуванню членів, а головно молоді. Головний радний д-р Мирон Куропась згадав про діяльність Братських Союзів інших національностей, вказав на їхні позитиви і неґативи, заторкнув коротко історію УНСоюзу, вказавши на позитивні сторінки його праці в минулому, при чому підкреслив потребу приготування до зміни системи праці Союзу, щоб „іти з духом часу".

Головний організатор Степан Гавриш заторкнув всі ділянки праці цілости УНСоюзу за минулий рік, подавши циферні дані, як про організаційний Відділ, так і про фінансову господарку Союзу, Будівлі, „Свободи" і Союзівки.

По доповідях відбулася дискусія, під час якої дискутанти заторкнули: справу будови Дому для сеньйорів на Союзівці, Фонд Гарварду, щоденник „Свободу", діточий журнал „Веселку", конференції голів Відділів та інше. Вичерпні відповіді дискутанти одержали від представників Головного Уряду УНСоюзу. Подякою за перевибір та побажанням успіхів у праці закінчив наради голова Округи Теодор Хай, запросивши всіх на перекуску, приготовану Управою Округи.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

СУМУЮТЬ БІЛІ ГОЛУБИ ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

неспокій, а майбутнє — це наче той віджилий, зчорнілий листок, що хотів би ще триматись своєї тонюсінької стеблини, але — раптовий сильний подув, — і він відірветься від галузі.

Інколи вони чекають: ачей хтось напише до них листа, а може завітає до їхнього дому, чи навіть запросить до себе у гості.

Сумують білі голуби і тужливо воркують, але не в гурті, а самі — одинцем, казку собі розповідаючи про ті дуже давні часи, коли й біля них вирувало життя і гомоніла радість.

Джерзі Сити, 15-го лютого 1977 року.

Делеґація Світової Федерації Лемків в амбасаді ПНР у Вашінґтоні

У тридцяту річницю сумної пам'яті депортації лемків та українців інших земель із Закерзоння на польські понімецькі землі в 1947 році, старанням СФЛ відбулася зустріч делеґації цієї світової організації з представниками польського уряду. Зустріч відбулася 17-го січня 1977 р. в будинку Амбасади ПНР у Вашінґтоні.

У делеґації брали участь: д-р Іван Гвозда — голова делеґації та СФЛ, мґр Микола Дупляк — секретар СФЛ, п-і Катерина Мицьо — делегат, суддя Іван С. Ґонас — правний дорадник СФЛ і голова Американської Етнічної Фундації.

Крім того у розмовах брали участь представники Амриканської Етнічної Фундації: д-р Марія Бек і полк. Ярослав Сустар — екзекутивний віцепрезидент АЕФ.

Делеґацію ввічливо прий мали Юзеф Всяч — міністр амбасади та Броніслав Зих — радник амбасади.

Делеґація предала представникам польського уряду Меморандум у справі незавидного положення української меншини в Польщі та мала нагоду запротестувати м.ін. проти:

— насильної депортації українців в акції „Вісла", а відтак проти ваборони тим людям повернутися на рідні землі;

— дискримінації наших людей владою з огляду на їхнє походження і віровизнання;

— дискримінації в ділянці шкільництва та культурного виявлення взагалі;

— дискримінації українців польською адміністрацією та засобами літератури і масової інформації;

— нищення пам'яток української культури на залишених вигнанцями землях.

У прилозі до Меморандуму делеґація підтвердила свої постуляти індексом документів. У розмові з представниками Амбасади, делеґація СФЛ порушила справу виправлення заподіяних польським урядом кривд української меншині в Польщі.

На думку делеґації, конечно створити спільне тіло, яке розглянуло б ситуацію наших людей під Польщею та контакту за посередництвом американського уряду з представниками уряду Польщі.

Слід згадати, що делегація СФЛ заступала не тільки інтереси своїх земляків — лемків, а цілої української громади в Польщі.

Після зустрічі в Амбасаді ПНР, делеґація СФЛ мала зустріч у Державному Департаменті, який поінформували про ціль своїх розмов з представниками польського уряду та про стан української меншини в Польщі.

Ця зустріч вдбулася за посередництвом сен. Бирча Байа (Д. — Індіяна) і конґ. Вілляма Волша (Р. — 33-й Дистрикт, Н.Й.) і за старанням Кентова Б. Дженкінса — секретаря для Конґресових Зв'язків.

Делеґацію прийняв п. Томпсон — директор Відділу Польських Справ, який виявив велике зацікавлення до питань української меншини в Польщі. По досить довгій розмові по лінії можливих акцій допомоги українській меншині в Польщі, Томпсон м.ін. радив відвідати також і правного дорадника Державного Департаменту та сконтактуватися з Американським Конгресовим Комітетом по виконанню зобов'язань згідно із Гельсінкським Договором. Він також накреслив можливості співпраці з Американською Амбасадою у Варшаві, правної і матеріяльної допомоги українцям в Польщі. Дискутувано також й про евентуальну поїздку делеґації до Польщі.

Делеґація СФЛ передала п. Томпсонові копію Меморандуму та інші документи. Делеґація також відвідала правного дорадника Департаменту Стану — Фабіяна А. Квятека, якому вручено копію Меморандуму та представлено ряд питань зв'язаних із правними аспектами можливої діяльности СФЛ по лінії допомоги українській національній меншості в Польщі.

д-р Іван Гвозда, голова
мґр Микола Дупляк, секретар

ЧИ АНТАНТА ВИЗНАЛА...

(Продовження зі стор. 2-ої)

також французькі представники з Петрограду і Києва, підкреслюючи, що український уряд домагається визнання і його він ставить як умову будь-якої дальшої дискусії про фінансову і матеріяльну допомогу Антанти Україні.

Основою для старань в справі визнання служила нота українського уряду з 9 грудня 1917р. до урядів Антанти, в якій О.Шульгин повідомив, що ,,через відсутність в Росії центральної влади, яку визнавали б усі народи російської федерації, генеральний секретаріят України являється повним і незалежним урядом''. Правда, в цій ноті О.Шульгин запевняв, що УНР буде входити до ,,російської федерації'', коли вона буде створена, але в цей час такої федерації не було і це добре знала Антанта.

З огляду на скорий хід подій на сході і на трудноші зв'язку, французький уряд доручив, щоб французькі дипломатичні й військові представники діяли на місці в рамках загальних інструкцій, але відповідно до заіснованих обставин. Це давало дипломатам і шефам військових місій в Росії й Румунії великі повновласті.

(Продовження буде)

„Дочка України" в Балтіморі

Заходом Комітету що створився з представників організацій Визвольного Фронту в Балтіморі, що його очолив Андрій Чорний, в неділю, 20-го лютого ц. р. відбулось величаве відкриття мистецьких творів, які довголітньою працею вигстовив, всім відомий і заслужений вихсвник української молоді Теодор Кузьмів.

Всім відомо, що Т. Кузьмів вже понад 20 літ счолює мандолінову оркестру і великий драматичний гурток Ю СУМА та опікується сумівською танцювальною групою, яка завдяки молодому працьовитому балетмайстрові Орестові Ласюксві досягнула високого рівня в Балтіморі. Багатьом людям також відомо, що Т. Кузьмів є добрий декоратор сцен, добрий актор, і що для сумівського театру написав ряд скечів, віршів, інсценізацій включно з повстанською драмою на 3 дії „Знову хмари потемніли" і широковідомою драмою-казкою „Оленка і Покотигорошко".

І могло б здаватися, що для тієї великої культурно-виховної праці для української молоді Т. Кузьмів присвятив всі вільні хвилини. Та, однак, мало хто знає, що в 1966 р. він закінчив з гарним успіхом Малярську школу і від того часу працює у фірмі Куперс, як головний ілюстратор, а вдома ще знаходить вільні хвилини, та рисує і малює образи з українською тематикою.

Щойно в неділю, завдяки вищезгаданому Комітетові, громада міста Балтімору мала нагоду побачити в домі української молоді чудові картини, передусім українського характеру.

Там було понад 40 великих кольорових образів — олія, пастель, акрилік, темпера і туш — під назвами: „Повстанці", „давня весна", „Гуцули з трембітами", „Рюрик над Дніпром", „Весна", „Діброва", „Квіти" тощо. Гості зі захопленням розкупили, а на багато подібних інших образів Т. Кузьмів отримав велику кількість замовлень.

Крім цього було ще понад 50 штук графіки на обкладинки книжок, програмок, журналів з різними святочними мотивами, ілюстраціями і старанно виконаними заголовками.

А всеж таки найбільшою зворушливою несподіванкою було висвітлення гарного образково-звукового і кольорового фільму п. н. „Дочка України". Уе, мабуть, перший український картунсвський фільм на чужині, для якого Т. Кузьмів присвятив тисячі малюнків та у віршовану форму, вклав глибоко-релігійний і патріотичний зміст. Крім гарних українських краєвидів, та звичаїв, автор вказує на долю і тверду віру української дівчини Оленки, та у казковій форми зарисовує боротьбу нашого народу за волю України.

При кінці, коли наступили ґратуляції і побажання, то голова ООЧСУ В. Стельмах влучно сказав, „що не тільки діти спокійно сиділи і прямо поїдали кожне слово і кожний образок, але й ми старші раділи, як горіла тюрма народів і плакали, коли мучили Оленку і братів, що на Свят Вечір крізь сталеві ґрати виглядають першу зірку на небі. Бо не один з нас це пережив, а мільйони наших сестер і братів далі це переживають".

Цей фільм-прем'єру відкрив голова Комітету А. Чорний, а тому що було багато не-українців, передусім з фірми Куперс, то голова привітав гостей і переповів коротко, життьовий шлях М. Кузьмова українською та англійською мовами під рясні оплески публіки, яка виповнила досить простору залю. Точно о год. 5-ій розпочався фільм, який тривав майже півтора години.

Пізніше наступили усні і письмові ґратуляції, в першу чергу від голови Комітету п. Чорного, потім від президента фірми Куперс, який сказав „що з артиста Теодора не лише горда українська громада, але він сам і його ціла фірма горді, що мають артиста-українця, якому довіряються найбільш відповідальні роботи". Зворушена голова ОЖ ОЧСУ Марія Стельмах, складаючи привіт, від несподіванки, прямо немала слів подяки за цей великий талант і труд, що автор-виховник присвятив українським дітям і українським жінкам, що караються по тюрмах в Україні. Відтак відчитано привіти і ґратуляції від ГУ СУМА, від письменника Івана Керницького, від проф. Зої Макервич, від всім знаних улюблених „Соловейків" та від сусідніх осередків СУМА.

Після прем'єри і побажань багато гостей перейшло на другий поверх, де була перекуска, яку приготовили батьки Ю. СУМА і пані ОЖ ОЧСУ. Тут приявні далі ґратулювали дорогому артистові-вихсвникові, висловлюючись про його співпрацю на користь української молоді.

З цієї нагоди Батьківський комітет закликав всі українські громади, всі осередки СУМА, щоб подбали, щоб їхня молодь обов'язково побачила цей, виховний і дуже на часі фільм „Дочка України".

Батьківський комітет

Бл. п. Володимир Ярема залишив княжий дар для пластунів в Ню Йорку

Бл. п. Володимир Ярема

Хто із нас, членів Пластової Станиці в Ню Йорку не пам'ятає того милого старшого пана, що його ми довгими роками зустрічали біля Пластового Дому.

Його добрі, повні усміху очі пильно стежили за нашими дітьми, які входили до пластової домівки на свої зайняття. Можливе, що дивлячись на цю дітвору, йому ввижалося власне дитинство, його юні роки — не в Ню Йорку, а в його рідному далекому містечку в Україні.

Цей старший пан — це бл. п. Володимир Ярема, уродженець Микулинець, біля Тернополя. До ЗСА приїхав він ще у 1910 році, сімнадцятирічним молодцем і тут почав працювати кушнірем.

Від молодих років мала на нього великий вплив українська пісня. Сам з природи обдарований гарним голосом-баритоном, всеціло віддався хоровому та сольовому мистецтву. Він брав лекції співу та там виступав як хорист і як соліст під дириґентурою Кошиця, Печеніги-Улицького, Корикори та інших.

Поза заробітковою працею бл. п. В. Ярема увесь свій час посвячував праці для далекої, але улюбленої батьківщини. Після Першої світової війни він був співорганізатором Т-ва Української Молоді в Ню Йорку, яке фінансово удержувало українських студентів у Відні, Берліні і Празі. До кінця існування того товариства св. п. В. Ярема був його скарбником та з рамени цього товариства був співорганізатором українських протестів проти прилучення Галичини до Польщі, пацифікації в Галичині і голоду в Україні.

Він великий патріот, громадянин, націоналіст, якому ніколи не були байдужі події на батьківщині. За його гроші побудовано у рідних Микулинцях величавий пам'ятник незнаному українському воїнові, який, на жаль, пізніше поляки знищили, висадивши динамітом.

Після Другої світової війни бл. п. В. Ярема кидається у допомогову акцію скитальцям. Через Червоний Хрест віднаходить у переселенчих таборах родину сестри і допомагає їм та іншим незнаним скитальцям висилкою безчисленних посилок одежі, харчів (понад 350 посилок) і грошей. Він рівнож допомагає українським установам і школам. Українська гімназія в Ляндеку одержала від нього такі необхідні речі, як: папір, тисячі олівців, зошитів, крейд та іншого шкільного приладдя. Не маючи своїх дітей, бл. п. В. Ярема через ціле життя любив діти і молодь, як своїх рідних. Він радів їхніми успіхами в усіх ділянках науки і життя. Все був приявним на всіх українських імпрезах, а зокрема на цих, де виступала молодь. Він гордився нею, а зокрема як кожної п'ятниці стояв біля Пластового Дому і слухав, коли діти говорять українською мовою. Володимир Ярема не раз висказував радість з цього приводу, що ще є такі наші організації, які дбають про виховання нащої молоді та збереження її для української спільноти. Це було і причиною, що він заздалегідь зробив завіщання, в якому записав суму 10.000 дол. на виховну працю Пластової Станиці в Ню Йорку. Цим „княжим даром" бл. п. Володимир Ярема дав ще раз доказ свого великого патріотизму й великої любови до української молоді.

Все він мріяв, вірив і повторяв у розмовах, що буде вмирати в рідних Микулинцях та буде похоронений біля своїх батьків. На жаль, ця мрія не сповнилася і Володимир Ярема помер несподівано в Ню Йорку 2-го травня 1976 року.

З великою пошаною і любов'ю ми — члени Пластової Станиці в Ню Йорку клонимо голови та молимося за вічний спокій нашого Великого Добродія.

С. Г.

Січневі Роковини в Балтіморі

Балтімор, Мд. (Б.С.) — 21-го січня ц.р. під час пресової конференції екзекутивний голова повіту Балтімор Тед Венетулис проклямував в присутності української делеґації день 22-го січня 1977 року Днем Української Незалежности. В делеґації взяли участь: о. шамбелян Петро Мельничук, декан та парох української католицької церкви св. Михаїла, інж. Б. Саламаха, голова Відділу УККА, Ліда Чумак, голова 115-го Від. СУА, Василь Татчин, мгр С. Басараб (Українське Виховне Т-во Мериленду), п-і Г. Фенчак, Іван Малко (УНС), та Микола Турик („Провидіння"). Подібні проклямації видали рівнож губернатор Мериленду Марвин Мандел та посадник міста Балтімору Вілліям Д. Шейфер.

У неділю, 23-го січня ц.р., почато відзначення Службами божими в намірenні українського народу. В українських католицьких церквах їх відправлено згідно із зарядженням єпископа В. Лостина, філядельфійського Апостольського Адміністратора. Цього ж дня в пополудневих годинах старанням Відділу УККА відбулося Свято Української Державности в залі Дому Української Молоді. Д-р Анатоль Бедрій, голова Американських Приятелів АБН та кол. редактор „Шляху Перемоги" в Европі, виголосив святочну доповідь, в якій він говорив в першій мірі про нескорених в Україні, про їх національну гідність і гордість та про те, що відзначування 59-тих роковин проголошення самостійности УНР у вільному світі це не лише патріотична традиція, але в основному вияв свідомости того, що ідеї 22-го січня — самостійність і соборність — це маяки будуччини і для нас тут, і для цих нескорених там.

Свято почато відспіванням національних гимнів — гимн ЗСА виконав на фортепіяні Іван Хай (УМІ). Уривки IV Універсалу, Акт Злуки та три проклямації читали Зірка Ніщук, Христя Саламаха, Маруся Качанюк, Іван Хай, та Мирослав Ціздин. Помітне враження на присутніх зробило Христя Поліщук відчитанням уривків з оповідання „Сини", В. Стефаника. Скрипковий квінтет — Юрій, Мирон і Зенон Вацлавів та Орест і Адріян Радь — виконав в'язанку українських пісень та „Арію" А. Ф. Тенаґлії. Співом „Не пора, не пора" закінчено свято.

Звітуючи про святкування 22-го січня треба згадати й про те, що останню річницю Листопадового Зриву відзначено у нашій громаді старанням Відділу УККА Святочними Сходинами в неділю, 14-го листопада 1976 року. Бл. п. о. крилошанин Евстахій Весоловський, учасник Визвольних Змагань, поділився тоді із присутніми своїми спогадами про ті світлі дні та думками про події з перед півстоліття. Сходини ці лишаться в пам'яті приявних на довго, бо сьогодні покійний уже о. крилошанин Е. Весоловський зумів своєю живою розповіддю учасника та очевидця тодішних подій полонити увагу усіх. Сходини ці після мелодекламації „Листопадовий День" у виконанні Лариси Саламахи при скрипковому супроводі Юрка і Мирона Вацлавова закінчено співом „Ой, у лузі червона калина".

Річні Збори Українського Горожанського Клюбу у Філядельфії

Громадсько-формуюча роля горожанських клюбів на нових теренах поселення нашої еміграції в останніх десятиліттях зазнала занепаду та неуваги нашої громади. На це склався цілий ряд чинників та процесів. Та напевно це діється з великою шкодою для нашого культурного, виховного та товариського життя українців. Показується, що такої функції не зміг би виконати цілий ряд організацій із своїми замкнутими організаційними гуртками. Тому приходить до відродження загально суспільних завдань народних домів, клюбів, — із їхніми театральними залями, читальнями, бібліотеками, музеями, розривковими спортовими та пригожими длям молоді можливостями, чи їхніх заінтересувань. Треба нам ясно мати на увазі, що наші молодечі та виховні установи охоплюють дещо понад десять відсотків української молоді — нашої зміни і надії. Тому Річні Збори Українського Горожанського Клюбу у Філядельфії, які відбулися на підставі статуту в днях 23-го й 30-го січня б. р. дали повні вигляди на новий етап цієї матірної установи яка існує біля 70 літ з великими користями у столітньому існуванні нашого поселення.

Збори відкрив Лев Сивуляк, вдомий громадський та господарсь. діяч, він же є сином нашої невтомної піонерки А. Сивуляк. На внесок інж. Івана Харамбури пройшов вибір президії зборів у складі: Михайло Хомин — голова, Кляра Хомин та Дарія Харамбура секретарі Предсідник подякував зборам за довір'я до нього та зарядив повстанням із місць мовчанку в пошану померших членам в минулому році. Відтак він в короткому слові із глибоким переконанням подав ряд напрямних для відбудови ролі цього історичного Клюбу. Порядок дня прийнято без змін. У звітній частині, уступаючі члени Управи та Контрольної комісії подали вімості із пророблeної роботи для добра установи. Було ясно, що усі старались дещо зробити в силу своїх спроможностей. Контрольна комісія ствердила правильність у записах касового та секретарського діловодства, та поставила внесок на признання звільнення управи від її дотеперішніх обов'язків.

Вив'язалась жива дискусія, в якій забирали голос: С. Максимюк, Я. Гречка, В. Бунь, В. Торус, С. Яхвюк та С. Рад, й інші. — Із приємністю треба підкреслити поважну скількість молодих членів клюбу, які живо дискутували та подавали пляни на будуче. В доброзичливій атмосфері обрано на біжучий рік такий склад Управи та Контрольної комісії: Лев Сивуляк — голова вибраний через аклямацію, інж. Іван Харамбура — заступник голови, дальшими заступниками обрано мгр В. Яціва та інж. М Нича. Рекордовий секретар: Кляра Хомин, фінансовий секретар І. Харамбура, касир В. Киба та його заступник, В. Бунь. Контрольна комісія: М. Хомин — голова, С. Максимюк, Іван Кравчук, С. Хомин, Вячеслав Лебідь — члени. Склад директорів Управи: Михайло Киндус, адвокат Тома Дармопрай, Віктор Торус, Ярослав Яхвяк, Іван Хитрук, Тимко Торус, Степан Рад, Віктор Маленко та Дмитро Ясінський.

У частині порядку дня „Плян праці на майбутнє" схвалено цілий ряд справ, виконання яких може знову наш Клюб поставити на височину своїх статутових завдань. Вирішено провести кампанію за членством, знайти біля сотні членів патріотів, які через вплату сто долярів річної вкладки дали б фінансову базу для найпекучіших робіт. Продескутовано направу хідників, усправнинння площі, прикрашення приміщень в середині будинку Клюбу. На новообрану Управу Клюбу покладено обов'язок зробити все можливе, щоб молодь і надалі горнулася до нашого осередку. Тому треба посилити спортову, мистецьку та культурну роботу по певному пляні та з допомогою фахових людей, навіть якби їм прийшлося заплатити за керівництво у різних галузях активности молоді.

У Клюбі, щопевний час із різних нагод треба робити товариські зустрічі та забави. Кухня рівнож мусить бодай в певних годинах бути чинною.

Кожний із присутніх набрав глибокого переконання, що спільними силами можна буде багато із намічених плянів виконати.

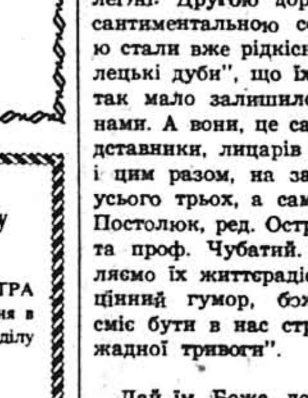
Наприкінці предсідник Зборів М. Хомин подякував всім учасникам за участь та поважну увагу до справ нашої громади та Клюбу. Новообраний голова Л. Сивуляк в заключному слові закликав до спільної праці, бо лиш пророблена робота докаже нашу силу та живучість.

Кляра Хомин

ПОВІДОМЛЕННЯ
для Членів 257-го Відділу УНСоюзу в Лос Анджелес, Кал.

У зв'язку з недугою секретаря 257-го Відділу п. ПЕТРА СИЛЬЧАКА, прошу у всіх справах членства і забезпечення в УНСоюзі звертатися, аж до відкликання, до предсідника Відділу інж. АВГУСТИНА Й. РУДНИКА на адресу:

Mr. Augustine J. Rudnyk
732 W. Hillcrest Blvd., Monrovia, Cal. 91016
Tel.: 213-357-4469

Арґентина і Уруґвай відмовляються від будь-якої допомоги ЗСА

Буенос Айрес. — Військові праві уряди Арґентини і Уруґваю у вівторок, 1-го березня, формально повідомили, що з уваги на те, що уряд ЗСА вирішив зменшити закордонну допомогу тим південноамериканським державам на підставі „здогадних порушень людських прав", Уруґвай і Арґентина відмовляються від будь-якої допомоги з боку Америки. Речники арґентинської і уруґвайської хунт повідомили, що заява державного секретаря Сайруса Венса щодо порушення людських прав у тих двох країнах представляє собою „втручання у внутрішні справи" Арґентини і Уруґваю. Покищо ще не зареаґував марксистський військовий уряд Етопії, для якої Вашінгтон теж зменшив допомогу на підставі порушення людських прав тим урядом. Як відомо, уряд президента Джіммі Картера вирішив зменшити допомогу для тих трьох держав, щоб доказати світові, що уряд ЗСА виступатиме в обороні людських прав в усіх державах, не зважаючи чи вони приязно, чи ворожо наставлені до Америки, та доказувати, що президент Картер не плянує вирізнювати Совєтського Союзу та інших комуністичних країн як єдиних порушників людських прав.

І знову на вечерницях „Червоної Калини"

Дехто запевняє, що йде т.льки на одну більшу забаву в сезоні, а саме на вечерниці „Червоної Калини". Бо на цих вечерницях, немов у сочці, мовляв, збігаються усі компоненти українського товариського життя. Тут зустрічаються молодість і старість, новість і традиція, теперішнє і минуле, Україна й Америка, а все це під спільним знаменником стрілецької емблеми. До щорічних учасників забав „Червоної Калини" прибувають завжди нові. Багато дечого зміняється, як ось напр.: танці, оркестра, аранжери, дебютантки тощо; незмінною залишається тільки одна дорогоцінність, відлуння стрілецького епосу, що передається із року на рік, ще з рідної України: традиція одноразових вечерниць „Червоної Калини". Ще точніше: від кількох літ, ці вечерниці відбуваються разом із молодечою організацією „Пласт".

Цим разом (вже другий рік) змінено залю на краще, у відновленім готелі „Рузвелт". Немає уже поломаної форми залі зі стелею на головах танцюючих. Заля із бальконом, височіє угору та так і манить потанцювати. Оркестру (теж зміноно), Гірняка вміє заграти навіть дискретно, настроєво, інтимно. І цим вона різниться від попередніх музикантів. Гірняк свідомий цього, навіть як часом і забуває, що заля, це не площадка. А І. Раковський ще розсипає веселкові настрої мелодією та текстом, не лише своїх пісеньок, але теж тут саме, і стрілецьких, безконкуренційних пісень.

Повсякчасно не тільки цікавістю, а просто сензацією вечерниць є білі, як лебідки, заквітчані дебютантки. Дещо схвильован', проте свіжі, усміхнені, гарненькі. Оопорою і опікою їм — наші молоді і рослі леґіні. Другою дорогою і сантиментальною сензацією стали вже рідкісні „стрілецькі дуби", що їх усюди так мало залишилось між нами. А вони, це саме представники, лицарів УСС-ів, і цим разом, на залі є їх усього трьох, а саме: дир. Постолюк, ред. Островерха, та проф. Чубатий. Подивляємо їх життєрадісність і цінний гумор, бож: „Не сміє бути в нас страху, ні жадної тривоги".

Дай їм, Боже, дотягнути в здоров'ї хоча до сотні!

Всіх вітає сердечно голова „Забавового комітету", проф. Лучечко. Йде представлення дебютанток, що його справно і досвідчено переводить п-і Ганкевич. Радісні оплески, веселий сміх і забавовий гамір на тлі стрілецьких мелодій. Перший офіційний танець дебютанток. Настрій знаменитий. І всі танцюють: ють, жартують. Ось тут і там, ті наймолодші, задивлені в себе і замріяні, навіть уже і закохані — так принаймні їм здається, — пливуть у танці та нікого, нічого довкола себе не бачуть. Такі речі трапляються тільки в оптимістичній юності. А танець із танцем черґується, атмосфера дружня, без пози, без штивності, всі як одна розбавлена сім'я. І все це вичаровує вироблена та закріплена довгими літами традиція забавових вечорів „Червоної Калини".

Ніде правди діти, цьогорічні вечерниці навіть кращі за торічні. Торік для танцюючих було трохи забагато учасників і був стиск; часом більше, часом менше приємний. Отже танцювати було сутужно. Цього року, якраз стільки учасників, що танцювати було можна свобідно, легко, прекрасно. Можливо, що цим меншим числом гостей, забавовий комітет не був де аж так дуже захоплений, бо каса... худша. Ґа! Скільки то в пресі не пишеться, щоб не влаштовувати в тому самому дні кількох забав, та нічого не помагає. У висліді, каса в нікого не найкраща і купа нарікань із кожної сторони. Проте, при добрій волі і дрібці второпности, все це можна вминути. Бо фінансові запотребування „Червоної Калини" тепер дошкульні, як колинебудь. Таж унезабарі, старанням її вийдуть укінці, так довго очікувані безсмертні, стрілецькі пісні, леґендарного Р. Купчинського.

Є у деяких забавах, одна, завжди побажана і світла сторінка, а саме, коли гості вщерть задоволені. І це, безапеляційно, буває на вечерницях „Червоної Калини'. Так було і цього року. Це саме є запорукою, що на наступний рік, всі знову громадно прибудуть на стрілецьку забаву, щоб навіть і в товарисько-розваговому секторі:

„Червона Калина не зів'яла
Та щоб тая стрілецькая
Слава — не пропала"

Т. Т-Ю

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 20-го БЕРЕЗНЯ 1977 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Йосафата 217 Відд., о год. 1:30 по пол. в Укр.-Амер. Клюбі при 292 Гадсон Авеню. Проситься чл. прибути на збори, вирівняти вкладки та зголосити новоприєднаних членів. — М. Яремчук, рек. секр.

МІННЕАПОЛІС, Мінн. Річні загальні збори 345-го Відд. о год. 12:20 по пол. (відразу по Сл. Божій), в залі церкві св. Арх. Михаїла на розі 4-ої та 5-ої Авеню Норт Іст. На порядку денному: звіти Управи та К. Комісії і вибір нової Управи та К. Комісії на 1977 рік. Проситься всіх членів прибути. — М. Каркоць, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Річні загальні збори Т-ва Дністер 430 Відд. о год. 6-ій по пол. в Домі УНС, 5004 Н. Олд Йорк Рд. На порядку: звіти уступаючої Управи і К. Комісії та вибір нової Управи на 1977 р. — Д-р Ів. Скальчук, гол., Ів. Кніґницький, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Річні збори 83 Відд. Т-ва ім. Ів. Франка, о *год.* 4-ій по пол. в залі Дому УНСоюзу при 5004 Н. Олд Йорк Рд. Програма нарад: Відкриття, вибір президії, звіти уступаючої Управи і К. Комісії, дискусія, вибір Управи на 1977 рік та затвердження пляну праці. В нарадах візьмуть участь місцеві члени Головного Уряду УНСоюзу. По нарадах буде спільна перекуска. — П. Ткач, в заступстві гол., А. Кушнір, секр., М. Кузьма, кас., І. Куєнн, гол. К. Комісії.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Річні загальні збори 105 Відд. Б-ва св. Володимира, о год. 2-ій по пол. в домі Округи УНС при 5004 Олд Йорк Рд. з приписаним в статуті порядком нарад. Коли о год. 2-ій не прибуде на збори вимагана статутом кількість членів, збори відбудуться півгодини пізніше при мінімальній кількості членів з правосильним рішенням. Проситься чл. прибути на збори — Управа.

П'ЯТНИЦЯ, 25-го БЕРЕЗНЯ 1977 р.

МАЯМІ, Флорида. Річні загальні збори 368-го Відд. о год. 6:30 веч. у приміщенні Укр.-Амер. Клюбу при N.W. 3595 35th St., Miami, Fla. На порядку нарад: звіти та вибір Управи на 1977 рік. Проситься чл. прибути на збори. — Ольга Максимович, пред., Ю. Цегельський, секр.

НЕДІЛЯ, 27-го БЕРЕЗНЯ 1977 р.

НЮАРК, Н. Дж. Річні загальні збори Т-ва Орлик, 27 Відд. о год. 1:15 по пол. в залі школи св. Ів. Хрестителя при Сенфорд і Айві вул. Проситься всіх членів прибути. — В. Сенежак, пред., Л. Олесницька, секр.

ТАРЗАН, Ч. 7719 Тарзан плянує

Надіюсь, що майор Леклер простить мені, що повівся з цим трохи гостро, але я мушу переконливо відіграти свою ролю...

Так як бачу не звідсіля хто має контролю над муром, той пануватиме над фортом!...

Здобуття того кулемета булоб важливим кроком до нашої перемоги!